DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 20 lutego 1937 r.

Nr 5

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

Z MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

130

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych.

Na podstawie art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164) zarządza się co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk dla władz, urzędów, zakładów i instytucji państwowych, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach, urzędach, zakładach i instytucjach państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 780), w części, dotyczącej Ministerstwa Spraw Wojskowych, wprowadza się zmiany następujące:

1) w rubryce: „Urzędy i instytucje bezpośrednio podległe" dodaje się w kolejności po cyfrze „7" następujące cyfry i wyrazy:

„8 Siostra pielęgniarka . . II lub III
Siostra dietetyczka . . II
Siostra laborantka . . II",

a w dotychczasowej kolejności cyfrę „8" zastępuje się cyfrą „9";

2) w rubryce: „Urzędy i instytucje pośrednio podległe" dodaje się w kolejności po cyfrze „4" następujące cyfry i wyrazy:

„5 Siostra pielęgniarka . . II lub III
Siostra dietetyczka . . II
Siostra laborantka . . II",

a w dotychczasowej kolejności cyfrę „5" zastępuje się cyfrą „6".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1937 r. Nr 9, poz. 67).

131

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 21 stycznia 1937 r.

o dodatkach służbowych dla funkcjonariuszów państwowych w wojskowej służbie zdrowia.

Na podstawie art. 5 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 40 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) dodaje się po pkt 2 nowy przepis jako pkt 2 a w brzmieniu następującym:

„2-a W dziale Ministerstwa Spraw Wojskowych:

Wojskowa służba zdrowia:

a) siostra przełożona . . . 45
b) siostra starsza, siostra przydzielona do sali operacyjnej, rentgenistka . . 35
c) siostra oddziałowa, położna, operacyjna, laborantka . . 25
d) siostry pozostałe . . . 10".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych i Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1937 r. Nr 9, 68).

132

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 stycznia 1937 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie art. 5 ust. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 39 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszeregowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 102, poz. 781) w ustępie wymieniającym stanowiska kierownicze zaliczone do 4 stawki dodatków funkcyjnych skreśla się wyrazy „Kurator Liceum Krzemienieckiego", natomiast wyrazy te dopisuje się w ustępie wymieniającym stanowiska kierownicze zaliczone do 5 stawki dodatków funkcyjnych po wyrazach „Dyrektor Ceł".

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu i Ministrowi Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *W. Świętosławski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1937 r. Nr 9, poz. 69).

133

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 stycznia 1937 r.

o ustaleniu wysokości opłaty za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za okres budżetowy 1935/36.

Na podstawie art. 1 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o kosztach nadzoru nad zakładami ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 643) zarządzam co następuje:

§ 1. Opłatę za nadzór nad zakładami ubezpieczeń za okres budżetowy od 1 kwietnia 1935 r. do 31 marca 1936 r. ustala się w wysokości 1,85‰ (pro mille) sumy:

a) składek brutto zebranych w granicach Rzeczypospolitej Polskiej z ubezpieczeń bezpośrednich,

b) połowy składek brutto zebranych z ubezpieczeń pośrednich w ciągu roku kalendarzowego 1935.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 lutego 1937 r. Nr 8, poz. 62).

134

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1937 r.

o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr 5, poz. 37) zarządzam co następuje:

§ 1. Urzędnicy kontroli skarbowej, pełniący służbę w rejonach i stałych nadzorach kontroli skarbowej, jako organ wykonawczy władz skarbowych akcyzowo-monopolowych,

obowiązani są do noszenia w służbie munduru według wzoru ustalonego rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 1929 r. o umundurowaniu urzędników celnych (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 420) ze zmianami wynikającymi z niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Kolor patek na kurtce i na płaszczu oraz otoku czapki jest czarny, przy czym patki zaopatrzone są zielonymi wypustkami. Ani na patkach, ani na otoku czapki nie umieszcza się laski Merkurego (w wieńcu z liści laurowych i dębowych).

Do kurtki nosi się białą koszulę i biały wykładany kołnierz oraz czarny krawat.

Oznaką stanowisk służbowych są gwiazdki złote, haftowane, sześciopromienne o promieniu 1 cm, umieszczane na patce kołnierza kurtki i płaszcza.

Oznaką kierownika rejonu są trzy gwiazdki, zastępcy kierownika rejonu i kierownika stałego nadzoru—dwie gwiazdki, innych urzędników—jedna gwiazdka.

Kontrolerzy skarbowi noszą na wysokości 10 cm od końca rękawa kurtki i płaszcza złoty galon szerokości 1½ cm.

§ 3. Kobiety w służbie kontroli skarbowej, zatrudniane przy rewizji kobiet, noszą w służbie jako oznakę służbową na lewym ramieniu opaskę sukienna koloru zielonego z napisem białym: „Kontrola Skarbowa".

§ 4. Pełnienie służby w ubraniu cywilnym może zarządzić w poszczególnych przypadkach bezpośredni przełożony, jeżeli ze względu na zachodzące okoliczności okaże się to konieczne.

§ 5. Urzędnikom kontroli skarbowej dozwolone jest noszenie munduru także poza służbą. Urzędnikom zaś przeniesionym w stan spoczynku nie przysługuje prawo noszenia munduru.

§ 6. Urzędnicy kontroli skarbowej otrzymają na czas do końca okresu budżetowego 1937/38 odpowiedni materiał, z którego obowiązani będą sporządzić sobie przepisany mundur w terminie sześciotygodniowym od dnia otrzymania materiału.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1930 r. o umundurowaniu urzędników kontroli skarbowej (Dz U. R. P. Nr 28, poz. 247).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 10 lutego 1937 r. Nr 8, poz. 63).

135

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

o przesunięciu terminu do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1937.

Na podstawie art. 215 § 1, art. 146 § 1 i art. 97 § 5 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134) zarządzam co następuje:

§ 1. Wyznaczony w art. 69 ordynacji podatkowej termin do składania zeznań do wymiaru podatku dochodowego dla osób fizycznych i spadków wakujących (nie objętych), prowadzących księgi handlowe lub gospodarcze zgodnie z przepisami art. 81 tejże ordynacji, przesuwa się w roku podatkowym 1937 na dzień 1 kwietnia 1937 r.

§ 2. Termin płatności przedpłaty, przewidziany w § 82 ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 września 1934 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 821) dla osób wymienionych w § 1 przesuwa się na dzień 1 kwietnia 1937 r.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1937 r. Nr 9, poz. 71).

136

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej, wydane co do §§ 1—4, 5 ust. 1 i 2, 6—12 i 15—18 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Na podstawie art. 4 ust. 1 pkt b), 6, 8, 10, 12, 15, 18 i 21 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U.

R. P. Nr 88, poz. 548) zarządza się co następuje:

§ 1. 1) Artykuły, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1935 r. o regulowaniu gospodarki cukrowej i buraczanej (Dz. U. R. P. Nr 88, poz. 548).

2) Paragrafy, wymienione w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia, oznaczają przepisy rozporządzenia niniejszego.

3) Skróty oznaczają:

a) „izba skarbowa" — również Urząd Wojewódzki Śląski (Wydział Skarbowy) w Katowicach,

b) „urząd skarbowy" — urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

§ 2. Od wydanych w pierwszej instancji orzeczeń władzy skarbowej można wnieść odwołanie do władzy bezpośrednio wyższej, której decyzja w administracyjnym toku instancji jest ostateczna. Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem władzy, która wydała orzeczenie, w ciągu 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia.

Do art. 4 ust. 1 pkt b).

§ 3. 1) Oprócz cukrowni czynnych w okresie kampanijnym, poprzedzającym okres, na który kontyngent wewnętrzny jest wyznaczany, do udziału we właściwych kontyngentach rejonowych są uprawnione także cukrownie nieczynne w poprzedzającym okresie kampanijnym lub nawet kilku poprzednich okresach, nie dłużej jednak niż przez przeciąg trzech kolejnych kampanii, gdy unieruchomienie tych cukrowni nastąpiło z powodu przypadku siły wyższej.

2) W przypadkach przewidzianych w ust. 1 przedsiębiorca, zamierzający uruchomić cukrownię ponownie, powinien zgłosić się o przyznanie jej uprawnienia do udziału w kontyngencie rejonowym. Zgłoszenie powinno być wniesione na piśmie do Ministerstwa Skarbu do dnia 1 października roku poprzedzającego ten okres kampanijny, w którym cukrownia ma być uruchomiona. Rozpatrywanie zgłoszeń i wydawanie decyzyj w tych sprawach należy do Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu.

Do art. 6 i 8.

§ 4. 1) Przedsiębiorcy cukrowni, którym przyznano prowizorycznie udział w kontyngencie rejonowym danego okresu kampanijnego, powinni—celem ostatecznego utrzymania tego udziału — zakontraktować odpowiednią ilość buraków, potrzebną do wyprodukowania cukru białego w ilości nie mniejszej niż przyznany cukrowni udział w kontyngencie rejonowym łącznie z zapasem, licząc według przeciętnej wydajności cukru z buraków w poszczególnych cukrowniach w ciągu pięciu ostatnich kampanii cukrowniczych.

2) Kontraktowanie buraków na wyprodukowanie przepisowego zapasu cukru w danym okresie kampanijnym (art. 8) nie jest obowiązujące w przypadku, gdy cukrownia posiada odpowiednie pozostałości cukru, nie objętego kontyngentem wewnętrznym ani zapasem, i zadeklaruje je w sposób określony w § 10 na pokrycie zapasu cukru przyszłego okresu kampanijnego. W takim przypadku należy uczynić odpowiednią wzmiankę w zawiadomieniu przewidzianym w § 5.

§ 5. 1) O zakontraktowaniu buraków należy zawiadomić Ministerstwo Skarbu do dnia 1 marca tego roku, w którym rozpoczyna się dany okres kampanijny, podając: a) wysokość przyznanego cukrowni prowizorycznie udziału w kontyngencie rejonowym danego okresu kampanijnego, b) przeciętną wydajność cukru z buraków (§ 4 ust. 1) i współczynnik przeliczenia cukru na buraki, c) ilość zakontraktowanych buraków i obszar plantacji wszelkich kategorii na wyrób cukru zarówno na potrzeby krajowe, jak i na wywóz za granicę, z podziałem na plantacje gospodarstw o obszarze do 50 ha, powyżej 50 ha i własne plantacje cukrowni, d) cenę za buraki wszelkich kategorii i terminy zapłaty plantatorom należności za buraki, e) warunki dostawy i odbioru buraków.

2) Jeżeli w odniesieniu do danego okresu kampanijnego zostanie ustanowiony w myśl art. 17 ust. 5 dekretu obowiązek kontraktowania pewnej części buraków u określonej kategorii plantatorów, okoliczność ta powinna być dokładnie cyfrowo uwidoczniona w treści zawiadomienia, określonego w ust. 1 niniejszego paragrafu.

3) Przedsiębiorcy cukrowni obowiązani są przedstawiać zawiadomienia, o których mowa w ust. 1 i 2, przed ich wysłaniem, urzędnikom stałej kontroli skarbowej przy cukrowniach do sprawdzenia i potwierdzenia.

§ 6. Cukrownie, których przedsiębiorcy nie złożą do dnia 1 marca zawiadomienia o zakontraktowaniu buraków w całości lub w części, tracą na dany okres kampanijny prawo do udziału w kontyngencie rejonowym w stosunku, odpowiadającym ilości nie zakontraktowanych buraków — do ilości, przewidzianej w § 4 ust. 1.

§ 7. 1) Ilości kontyngentu wewnętrznego, utracone przez cukrownie z przyczyn przewidzianych w art. 6 ust. 1 i 6 będą rozdzielane pomiędzy inne cukrownie przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swobodnego uznania.

2) Kontyngent wewnętrzny, utracony w całości przez cukrownie w myśl art. 6 ust. 2 pkt b) wskutek niepodpisania przez plantatorów zaproponowanych im przez cukrownie umów o dostawę buraków, będzie rozdzielony pomiędzy wszystkie pozostałe cukrownie proporcjonalnie do ich udziałów w kontyngencie wewnętrznym danego okresu kampanijnego.

3) Przepis ust. 1 będzie miał zastosowanie również do ponownego przydziału innym cukrowniom tych ilości kontyngentu wewnętrznego, przydzielonego w myśl art. 6 ust. 2 pkt b), co do których nie nastąpi dodatkowe zakontraktowanie przez cukrownie odpowiedniej ilości buraków w terminie określonym w art. 6 ust. 4.

§ 8. Na ilości kontyngentu wewnętrznego, przydzielone cukrowniom dodatkowo w myśl § 7, obowiązane są cukrownie zakontraktować odpowiednią ilość buraków i zawiadomić o tym Ministerstwo Skarbu do dnia 31 marca w sposób przewidziany w § 5.

§ 9. Części kontyngentu wewnętrznego, utracone przez cukrownie w myśl art. 6 ust. 4, będą rozdzielane pomiędzy inne cukrownie przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Ministrem Przemysłu i Handlu według swobodnego uznania.

Do art. 8.

§ 10. Zapas cukru określany w myśl art. 8 może być pokryty bądź cukrem z produkcji danego okresu kampanijnego, bądź cukrem pozakontyngentowym z poprzednich okresów kampanijnych. W tym drugim przypadku cukrownia obowiązana jest złożyć urzędowi skarbowemu przed 1 marca deklarację o przeznaczeniu z zapasów cukru pozakontyngentowego odpowiedniej ilości na pokrycie zapasu cukru przyszłego okresu oraz uczynić o tym odpowiednią wzmiankę w składanym Ministerstwu Skarbu zawiadomieniu o zakontraktowaniu buraków (§ 5). Zadeklarowaną ilość cukru obowiązana jest cukrownia przechowywać w swych magazynach na pokrycie przepisowego zapasu przyszłego okresu kampanijnego.

§ 11. Obowiązek zatrzymywania zapasu cukru w magazynach cukrowni wygasa z upływem tego okresu kampanijnego, na który zapas został wyznaczony.

Do art. 10.

§ 12. 1) Kontyngent wewnętrzny, na poczet którego cukrownia wyrobiła odpowiednią ilość cukru w danym okresie, może być wykorzystany bądź w okresie kampanijnym, na który został wyznaczony, bądź w następnych okresach.

2) Kontyngent wewnętrzny, dla którego cukrownia nie posiada pokrycia w cukrze produkcji danego okresu, ulega skreśleniu.

3) O skreśleniu kontyngentu wewnętrznego orzeka izba skarbowa.

Do art. 12.

§ 13. 1) Na pokrycie kontyngentu wewnętrznego cukrownie obowiązane są wyrabiać cukier biały. Jedynie cukrownie, produkujące wyłącznie lub przeważnie cukier surowy, mogą pokrywać swój kontyngent wewnętrzny cukrem surowym I lub II rzutu, jednakże tylko na czas do 1 kwietnia; po tym terminie cała ilość cukru surowego, pozostająca w kontyngencie wewnętrznym, powinna być przebielona w ciągu miesiąca.

2) Przepisowy zapas cukru może być przechowywany zarówno w cukrze białym, jak i surowym I lub II rzutu. Jednakże w razie przeniesienia zapasu cukru do kontyngentu wewnętrznego przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest całą przeniesioną ilość cukru przebielić w ciągu miesiąca.

3) Cukier surowy będzie zaliczany na kontyngent wewnętrzny i zapas w następującym stosunku do swojej wagi: a) cukier surowy I rzutu — 90%, b) cukier surowy II rzutu — 80%.

4) Cukier surowy III rzutu, cukrzyce, syropy, odcieki, zmiotki itp. nie mogą być zaliczane do kontyngentu wewnętrznego ani zapasu.

§ 14. 1) Na rynek wewnętrzny do bezpośredniego spożycia może być wprowadzany wyłącznie cukier biały, należycie wysuszony, wolny od jakichkolwiek zanieczyszczeń oraz umieszczony w szczelnych i czystych opakowaniach.

2) Na cele przemysłu przetwórczego może być wydawany z cukrowni za zezwoleniem Ministra Skarbu na poczet kontyngentu wewnętrznego cukier surowy I lub II rzutu. Jednakże wprowadzenie takiego cukru w stanie nieprzerobionym do dalszego obrotu handlowego jest zabronione.

Do art. 15.

§ 15. 1) Cukier, nie objęty kontyngentem wewnętrznym, ani zapasem (cukier pozakontyngentowy), może być wydany na rynek wewnętrzny do spożycia za opłatą podatku spożywczego według stawki obowiązującej dla cukru, wprowadzonego do wolnego obrotu poza ilością określoną kontyngentem — dopiero po wyczerpaniu przypadającego w danym okresie kampanijnym kontyngentu wewnętrznego wszystkich cukrowni.

2) Cukier pozakontyngentowy może być wywożony na rynek wewnętrzny, na cele nie podlegające podatkowi spożywczemu i za granicę z zachowaniem warunków ustalonych w

przepisach o opodatkowaniu cukru oraz art. 14 dekretu.

Do art. 18.

§ 16. 1) Przedsiębiorcy cukrowni obowiązani są prowadzić księgę obrotu cukrem według załączonego wzoru Nr 1.

2) Księga obrotu cukrem powinna być oparafowana i opatrzona pieczęcią właściwego urzędu skarbowego. W tym celu przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest złożyć księgę obrotu cukrem w urzędzie skarbowym przed rozpoczęciem okresu kampanijnego, najpóźniej do dnia 1 lipca.

3) Wpisów do księgi obrotu cukrem należy dokonywać atramentem, w sposób wyraźny, bezzwłocznie po powstaniu zmian w ilości posiadanego cukru, kontyngentów lub zapasu cukru; poprawki wpisów powinny być dokładnie i w przepisowy sposób omówione.

4) Wpisy uskutecznione na każdej stronie księgi powinny być podsumowane i dodane do poprzedniego przeniesienia.

5) W końcu miesiąca przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest sporządzić obrachunek miesięczny i odpis księgi za ubiegły miesiąc przesłać do piątego dnia następnego miesiąca do izby skarbowej; odpis powinien być podpisany przez przedsiębiorcę cukrowni i poświadczony przez urzędnika sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

6) W końcu okresu kampanijnego należy zamknąć księgę obrotu cukrem, przenieść pozostałość do takiejże księgi następnego okresu kampanijnego, a zamkniętą księgę przechowywać w przedsiębiorstwie w ciągu dziesięciu lat.

7) Księga obrotu cukrem oraz dokumenty służące za podstawę wpisów powinny być okazywane urzędnikom skarbowym na ich żądanie do rewizji.

§ 17. 1) Ponadto przedsiębiorca cukrowni obowiązany jest przesyłać Ministerstwu Skarbu wykaz przerobu buraków i produkcji cukru oraz miesięczny wykaz obrotu cukrem.

2) Wykaz przerobu buraków i produkcji cukru powinien być sporządzony według załączonego wzoru Nr 2 z zachowaniem podanych na tym wzorze przepisów bezzwłocznie po ukończeniu przerobu buraków i produkcji cukru w danej kampanii i przesłany w ciągu pięciu dni Ministerstwu Skarbu.

3) Miesięczny wykaz obrotu cukrem należy sporządzać według załączonego wzoru Nr 3 za każdy ubiegły miesiąc pierwszego powszedniego dnia następnego miesiąca i przesłać Ministerstwu Skarbu.

4) Wykazy przerobu buraków i produkcji cukru oraz miesięczne wykazy obrotu cukrem powinny być sporządzane przez przedsiębiorcę cukrowni i na jego koszt oraz poświadczane przez urzędnika sprawującego stały nadzór skarbowy nad cukrownią.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 13 lutego 1937 r. Nr 9, poz. 72).

Załączniki do rozp. Min. Skarbu z dn. 6 lutego 1937 r. (poz. 136).

Wzór Nr 1
do § 16.

(Str. 1.)

KSIĘGA OBROTU CUKREM

cukrowni .... znajdującej się w powiecie ....

.... w województwie ....

na okres kamp. ....

O b j a ś n i e n i a:

1) Księgę obrotu cukrem prowadzi cukrownia (przedsiębiorstwo).

2) Zapisów w księdze dokonywa się w cukrze białym, przeliczając cukry surowe na biały w stosunku: 1 q cukru surowego I rzutu = 0,9 q cukru białego i 1 q cukru surowego II rzutu = 0,8 q cukru białego.

3) Jeżeli po ukończeniu przerobu buraków i produkcji cukru kontyngent wewnętrzny danego okresu kampanijnego nie znajdzie całkowitego pokrycia w cukrze produkcji tego okresu kampanijnego, należy uczynić o tym odpowiednią wzmiankę w rubryce „Uwagi".

4) W razie przeniesienia obowiązkowego zapasu cukru w całości lub w części do kontyngentu wewnętrznego lub w razie jego zwolnienia, należy przeniesioną lub zwolnioną ilość zapisać na rozchód w rubryce 25 oraz na przychód w rubryce 4 lub 10.

5) Stwierdzone nadwyżki cukru zapisuje się do rubryki 10, a wszelkie stwierdzone ubytki cukru do rubryki 27.

6) Dokumenty, na podstawie których dokonano wpisów do księgi obrotu cukrem, powinny być opatrzone numerami odnośnych pozycji, ułożone w porządku chronologicznym wpisu i przechowywane w oddzielnej teczce.

7) Organa władz skarbowych sprawdzają wpisy w księdze i odnośne dokumenty; wyniki rewizji zapisuje się przez całą szerokość księgi.

ROZCHÓD

Nr				
18	Pozycja			
19	Data			
20	Podstawa wpisu			
21	Kwintale	Kontyngent wewnętrzny	wywiez. cukru na rk kont. wewn.	
22			przekazano innej cukrowni	
23			razem rozchód od początku okresu	
24		Zapas cukru	przekazano innej cukrowni	
25			przen. do kontyngentu wewn. lub zwolniono	
26			razem rozchód od początku okresu	
27		Cukier posiadany ponad kont. wewn. i zapas.	wywieziono na rynek wewnętrzny	
28			wywiez. za granicę	
29			wywiez. do eksportow. wolnych składów	
30			wywiez. do innych wolnych składów lub cukrowni	
31			zmniejsza się wskutek przej. kont. wewn. lub zapasu innej cukrowni	
32			razem rozchód od początku okresu	
33		Kontyngent wywozowy	wyw. cukru za granicę na poczet kont. wywoz.	
34			przekazano innej cukrowni	
35			razem rozchód od początku okresu	
36	Uwagi			

(Str. 2.)

Pozycja	Data	Podstawa wpisu	PRZYCHÓD													Uwagi
			Kontyngent wewnętrzny			Zapas cukru			Cukier posiad. ponad kont. wewn. i zapas.				Kontyngent wywozowy			
			własny	przejęty z tyt. wywozu cukru na rk kont. wewn. innej cukrowni	razem od początku okresu	własny	zatrzymany za inną cukrownię	razem od początku okresu	z własnej produkcji	z innych cukrowni	uzyskany wskutek przekazania kont. wewn. lub zapasu innej cukrowni	razem od początku okresu	własny	przejęty z tyt. wywozu cukru za granicę na rach. kont. wyw. innej cukrow.	razem od początku okresu	
			Kwintale													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17

Wzór Nr 2
do § 17.

(*Str. 1.*)

Cukrownia (nazwa)

Kampania ....

W Y K A Z

przerobu buraków i produkcji cukru.

O b j a ś n i e n i a:

1) Wykaz niniejszy sporządza przedsiębiorca cukrowni w 3 egzemplarzach po ukończeniu produkcji cukru w danej kampanii i przesyła w ciągu 10 dni 1 egzemplarz Ministerstwu Skarbu, drugi izbie skarbowej, a trzeci pozostawia w cukrowni.

2) W rubrykach: 20 i 24 należy wykazywać dane w wartości cukru białego, po przeliczeniu cukrów surowych na biały w stosunku: 1 q cukru surowego I rzutu = 0,9 q cukru białego i 1 q cukru surowego II rzutu = 0,8 q cukru białego.

3) W rubrykach: 17 — 20 należy podać ogólną ilość cukru poszczególnych gatunków, wyrobioną w danej kampanii.

4) W rubrykach: 21 — 24 należy podać ilości wziętego do przerobu cukru białego oraz surowego I i II rzutu tak własnej, jak i obcej produkcji. Jeżeli cukrownia przerabiała cukier obcy, należy podać w rubryce „Uwagi", z jakiej cukrowni, jakie gatunki i ilości obcego cukru zostały wzięte do przerobu.

Cukrownia (nazwa) ....

Kampania ....

Przyjęto buraków do przerobu								Przerób buraków								Wyrobiono cukru ogółem			
z plantacji gospod. o obsz. powyżej 50 ha		z plantacji gospod. o obsz. do 50 ha		z plantacji własnych		Ogółem		Data rozpoczęcia	Data zakończenia	Ogółem przerwy w dobach	Czas trwania po wyłączeniu przerw	ilość zatrudnionych robotników w czasie przerobu buraków (na 1 zmianę) a) stałych b) sezonowych	Przeciętna płaca dzienna w złotych a) robot. stałych b) „ sezon.	Ilość przerobionych buraków	Przeciętny przerób dobowy	białego	surowego I rzutu	surowego II rzutu	razem w przeliczeniu na cukier biały
przec. z 1 ha	razem	przec. z 1 ha	razem	przec. z 1 ha	razem	przec. z 1 ha	razem												
kwintale														kwintale					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20

Przy przerobie buraków dodano do soków produktów pozostałych z poprzednich kampanii				Wyrobiono po potrąceniu produktów dodanych do soków, w przeliczeniu na cukier biały (rubr. 20 mniej 24)	Przeciętna wydajność cukru białego z 1 q przerobionych buraków	U W A G I
cukru białego	cukru surowego I rzutu	cukru surowego II rzutu	razem w przeliczeniu na cukier biały			
kwintale						
21	22	23	24	25	26	27

Stała Kontrola Skarbowa przy Cukrowni:

Zarząd Cukrowni:

Wzór Nr 3
do § 17.

Wykaz obrotu cukrem za miesiąc .... 193.... r.

			Cukier biały: w głowach, kostkach i kawałkach	Cukier biały: inny	Cukier żółty: I rzutu	Cukier żółty: II rzutu
	Cukrownia .... (nazwa)		w kwintalach			
Przychód	Pozostało z końcem poprzedniego miesiąca					
Przychód	Zważono w ciągu miesiąca					
Przychód	Przywieziono z innych cukrowni do przerobu lub na przechowanie					
Przychód	Razem:					
Rozchód	Wywieziono na rynek wewnętrzny za opłatą podatku	na poczet kont. wewn.				
Rozchód	Wywieziono na rynek wewnętrzny za opłatą podatku	cukru pozakont.				
Rozchód	Wywieziono bez opłaty podatku	za granicę				
Rozchód	Wywieziono bez opłaty podatku	do eksportowych wolnych składów				
Rozchód	Wywieziono bez opłaty podatku	do innych wolnych składów lub cukrowni				
Rozchód	Wywieziono bez opłaty podatku	dla pszczół				
Rozchód	Wywieziono bez opłaty podatku	na paszę				
Rozchód	Wywieziono bez opłaty podatku	na inne cele (wymienić)				
Rozchód	Wzięto do przerobu					
Rozchód	Razem:					
	Pozostaje					

I

Pozostałość z końcem miesiąca:
a) kont. wewn. .... q
b) zapasu cukru .... q

II

a) Przyznany kredyt ...... zł
b) Wykorzystany kredyt po koniec poprzedniego miesiąca .... zł
c) Wykorzystany kredyt w ciągu miesiąca sprawozdawczego .... zł
d) Zapłacono w ciągu miesiąca na pokrycie kredytu pod b) .... zł
e) Pozostaje do zapłaty .... zł

III

Zapłacono podatku gotówką od cukru wywiezionego w miesiącu sprawozdawczym .... zł

Uwagi

Stała Kontrola Skarbowa
przy cukrowni:

Zarząd cukrowni:

137

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 r.

o zmianie czasu urzędowania niektórych urzędów celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam, co następuje:

§ 1. Dla Urzędu Celnego w Chorzelach w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie ustala się na czas do dnia 28 lutego 1937 r. następujące godziny urzędowe: w dni powszednie od 9 do 16 oraz w niedziele i święta od 9 do 11 i od 15 do 17.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. („Monitor Polski" Nr 278, poz. 385) w poz. 3 wykazu urzędów celnych okręgu administracyjnego Dyrekcji Ceł w Warszawie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 8 lutego 1937 r. Nr 30, poz. 45).

138

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1937 r.

o zmianie obwieszczenia z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier.

Na podstawie § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1.

W tytule i tekście obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier (Monitor Polski Nr 119 z dnia 22 maja 1936 r. poz. 215) skreśla się słowa „Rumunii".

§ 2.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 lutego 1937 r.

za Ministra Skarbu
Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

139

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 16 lutego 1937 r.

w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-rumuńskiego.

Na podstawie § 48 ust. 11, § 56 ust. 8 i § 62 ust. 6 przepisów wykonawczych z dnia 9 października 1934 r. do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 820) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem z dnia 7 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481), podaje się do wiadomości co następuje:

§ 1.

Obrót towarami, pochodzącymi z polskiego obszaru celnego i towarami, pochodzącymi z Rumunii, między polskim obszarem celnym a Rumunią podlega kontroli specjalnej, przewidzianej w §§ 48 ust. 11, 56 ust. 8 i 62 ust. 6 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 481).

§ 2.

W celu wykonania tej kontroli przy odprawie celnej (ostatecznej, jak też warunkowej, dotyczącej obrotu uszlachetniającego czynnego lub biernego i obrotu reparacyjnego czynnego lub biernego) towarów, pochodzących z Rumunii a przywożonych do polskiego obszaru celnego, jak również towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Rumunii, wymagane będzie od stron przedstawienie:

a) przy odprawie przywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 1,

b) przy odprawie wywozowej — świadectw rozrachunkowych według załączonego wzoru Nr 2.

§ 3.

Świadectwa rozrachunkowe wystawiane będą na polskim obszarze celnym przez Polski Instytut Rozrachunkowy.

§ 4.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 lutego 1937 r.

za Ministra Skarbu
Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

I. Wzór

POLSKI INSTYTUT ROZRACHUNKOWY

Seria ....

Nr ....

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na przywóz z..

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia ... lutego 1937 roku (Monitor Polski Nr.... poz. ....) stwierdza się że firmy ....
(nazwa i dokładny adres)

sprowadzająca $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ z ....

od firmy ....
(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko..

1	2	3	4		5	6
Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk, tuzinów, par it.p	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
			brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar powinien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. Polski Instytut Rozrachunkowy

....

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia.. Nr..........................

.........................., dnia.. 19....... r.
(miejscowość)

Podpis

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Nr 1 II.

ODCINEK KONTROLNY

Seria ...., dnia ....

Nr ....

Do

Polskiego Instytutu Rozrachunkowego
w Warszawie

Urząd Celny w........................ stwierdza, że w dniu........................ odprawił ostatecznie*) / warunkowo w przywozie z........................ wg zgłoszenia celnego Nr........................ wyszczególniony niżej towar:

Pozycja taryfy celnej**)	Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

---

*) Niepotrzebne skreślić.
**) Należy podać pozycję i punkt (bez liter i uwag).

I. Wzór

POLSKI INSTYTUT ROZRACHUNKOWY

Seria ....

Nr ....

ŚWIADECTWO ROZRACHUNKOWE

na wywóz do ....

Stosownie do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia ... lutego 1937 roku (Monitor Polski Nr.... poz.....) stwierdza się, że firma ....

....

(nazwa i dokładny adres)

wywożąca $\frac{\text{ostatecznie}}{\text{warunkowo}}$ do ....

dla firmy ....

(nazwa i dokładny adres)

wyszczególniony niżej towar, wypełniła warunki przewidziane dla specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko..........

1	2	3		4	5
Nazwa towaru	Wymiarowa ilość sztuk	Waga fakturowa w kg		Wartość wg faktury	Warunki płatności
		brutto	netto		

Świadectwo niniejsze ważne jest dla urzędu celnego od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy do jednorazowej odprawy celnej, przy czym najpóźniej w ostatnim dniu ważności towar winien być zgłoszony do odprawy. Świadectwo niniejsze nie zwalnia od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przez przepisy celne i inne.

M. P. POLSKI INSTYTUT ROZRACHUNKOWY

Niniejsze świadectwo wydane zostało na podstawie złożonej przez wyżej wymienioną firmę deklaracji z dnia .... Nr ....

.........., dnia ....

(miejscowość)

M. P.
instytucji
wydającej
świadectwo

Podpis:

....

Towar wywieziono za granicę dnia ....

Nr 2.

II.

ODCINEK KONTROLNY

.........................., dnia..........................

Seria ....

Nr ....

Do
POLSKIEGO INSTYTUTU ROZRACHUNKOWEGO
w Warszawie

Urząd Celny w ....

odprawił ostatecznie*) / warunkowo w wywozie do ....

....

według zgłoszenia celnego Nr..........................

wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

*) Niepotrzebne skreślić.

III.

ODCINEK DLA EKSPORTERA

.........................., dnia..........................

Seria ....

Nr ....

Ważne tylko dla celów kontroli obrotu towarowego polsko..........................
....

Urząd Celny w ....

odprawił ostatecznie*) / warunkowo w wywozie do..........................

....

według zgłoszenia celnego Nr..........................

wyszczególniony niżej towar:

Nazwa towaru	Waga lub ilość wymiarowa

M. P. Podpis urzędnika celnego

*) Niepotrzebne skreślić.

140

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

L. D. IV. 3747/3/37

z dnia 16 lutego 1937 r.

o specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-rumuńskiego.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Z dniem 25 lutego 1937 r. wchodzi w życie obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1937 r. w sprawie kontroli specjalnej obrotu towarowego polsko-rumuńskiego (Mon. Polski Nr . . . . z dnia lutego 1937 r. poz. oraz Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 5, poz. . . .). W myśl tego obwieszczenia kontroli specjalnej podlegać będzie, począwszy od dnia 25 lutego 1937 r. cały obrót towarowy polsko-rumuński, a zatem, nietylko wywóz towarów do Rumunii, jak jest dotychczas, ale również i przywóz towarów rumuńskich do polskiego obszaru celnego. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

I. Rodzaje odpraw celnych, przy których są wymagane świadectwa rozrachunkowe.

A. Przywóz.

§ 1.

1) Świadectwa rozrachunkowe są wymagane:

a) przy odprawie celnej ostatecznej przywozowej oraz przy odprawie warunkowej w obrotach czynnych: uszlachetniającym i reparacyjnym towarów, pochodzących z Rumunii;

b) przy powrotnym przywozie towarów uszlachetnionych lub naprawionych w Rumunii (powrotny przywóz w obrotach biernych: uszlachetniającym i reparacyjnym).

2) Przy odprawach warunkowych przywozowych w innych przypadkach (poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym) nie wymaga się przedstawienia świadectwa rozrachunkowego, pod warunkiem, że strona, oprócz zabezpieczenia należności celnych, złoży dodatkowe zabezpieczenie w wysokości wartości towaru, o ile nie złożyła już dodatkowego zabezpieczenia z innego tytułu (np. dla towarów zakazanych do przywozu); odnośnie dodatkowego zabezpieczenia w wysokości wartości towaru, jako gwarancji powrotnego wywozu, mają analogiczne zastosowanie postanowienia § 67 przepisów wykonawczych do prawa celnego oraz przepisy § 51 instrukcji manipulacyjnej dla władz i urzędów celnych.

B. Wywóz.

1) Świadectwa rozrachunkowe są wymagane:

a) przy odprawie celnej ostatecznej oraz odprawie warunkowej w obrotach biernych: uszlachetniającym i reparacyjnym towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego, a wywożonych do Rumunii;

b) przy powrotnym wywozie do Rumunii towarów zagranicznych, poddanych uszlachetnieniu lub naprawie na polskim obszarze celnym (powrotny wywóz w obrotach czynnych: uszlachetniającym i reparacyjnym).

2) Jeżeli strona przy wywozie towarów do Rumunii nie przedstawi świadectwa rozrachunkowego, to towar może być odprawiony do wywozu na podstawie zaświadczenia walutowego.

II. Zwolnienia od świadect rozrachukowych.

A. Przywóz.

§ 3.

1) Nie wymaga się przedstawienia świadectw rozrachunkowych w myśl § 48 ust. 11 przepisów wykonawczych do prawa celnego, przy przywozie:

a) towarów przewożonych w ruchu podróżnych (w rozumieniu § 22 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego);

b) towarów, stanowiących zwykle używane w handlu wewnętrzne jak i zewnętrzne opakowania, które są wolne od cła;

c) towarów zwalnianych od cła na podstawie art. 22 ust. I pp. 1 — 6, 8 — 11; ust. II pp. 1 — 10, 13 — 20, 22 — 25 prawa celnego;

d) towarów, objętych umowami o małym ruchu granicznym.

2) Ponadto nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych przy przywozie następujących towarów:

a) towarów, pochodzących z kraju innego, a przewożonych za bezpośrednim dokumentem przewozowym tranzytem przez Rumunię do polskiego obszaru celnego;

b) towarów, pochodzących z kraju innego, a nadanych do przewozu do polskiego obszaru celnego w Rumunii — pod warunkiem jednak zachowania przepisów ust 3 niniejszego paragrafu;

c) towarów polskich, zwalnianych od cła, jako zwracane z Rumunii, poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym (art. 72 prawa celnego oraz powrotny przywóz w innych odprawach warunkowych);

d) towarów w drobnych ilościach, podlegających ocleniu, a znajdujących się w przesyłkach z towarami zwalnianymi od cła na podstawie art. 22 ust. I pp. 1—6, 8—11; ust. II pp. 1—10, 13—20

i 22—25 prawa celnego — jeżeli towary te zostają zwalniane od zakazu przywozu na mocy postanowień § 27 ust. 1-f przepisów wykonawczych do prawa celnego; powyższe zwolnienie od obowiązku przedstawienia świadectwa rozrachunkowego może być zastosowane tylko wówczas, gdy urząd celny nie ma podejrzeń, że towary te są przeznaczone dla osób innych a nie dla sprowadzającego;

e) towarów o wadze nie przekraczającej 2 kg brutto, nadsyłanych w przesyłkach pocztowych i lotniczych w darze dla własnego użytku obdarowanych — jeżeli towary te zostają zwalniane od zakazu przywozu na mocy postanowień § 27 ust. 1-h przepisów wykonawczych do prawa celnego, w brzmieniu obecnie obowiązującym;

f) artykułów handlu księgarskiego, objętych poz. tar. celnej przywozowej: 836, 837, 838, 839 i 840 — wykonane ręcznie: rysunki, mapy, plany, nuty i rękopisy: 842 p. 1, 2 i 3; 843 i 845 — formularze do tryptyków; 847 i 1163 — globusy;

g) towarów, objętych poz. taryfy celnej przyw. 845 p. 1-c, d;

h) książeczek czekowych banków rumuńskich objętych uwagą po p. 3 poz. 845 t. c.);

i) matryc tekturowych, objętych uwagą do p. 6 poz. 1009 taryfy celnej;

j) prób towarów, stanowiących przedmiot monopolów państwowych, a nadchodzących pod adresem zarządu monopolu, jeżeli zarząd monopolu poświadczy na piśmie, że próby te zostały przesłane bezpłatnie;

k) drobnych ilości towarów, nadsyłanych w przesyłkach wszelkiego rodzaju, a nie przedstawiających żadnej wartości, względnie przedstawiających wartość nie większą od 3 zł, jeżeliby towary te nie korzystały ze zwolnień przewidzianych w niniejszym paragrafie; przy określaniu wartości należy kierować się wartością podaną w dokumentach przewozowych i celnych; gdyby dokumentów tych nie było, wartość określa urząd celny według swego uznania; ulgi tej nie należy stosować w tych przypadkach, gdy pod adresem jednej i tej samej osoby lub firmy nadchodzą zbyt często drobne przesyłki, co wskazywałoby na chęć uchylenia się od rozrachunku.

3) I. Zwolnienie od obowiązku przedstawienia świadectwa rozrachunkowego przy odprawie celnej towarów, pochodzących z kraju innego, a nadanych do przewozu w Rumunii (ust. 2-b) może być zastosowane:

a) jeżeli z rodzaju towaru wynika niewątpliwie, że pochodzi z innego kraju, a nie z Rumunii (np. bawełna, kawa, kakao itp.),

b) przy towarach, które mogą być produkowane zarówno w Rumunii, jak i w kraju trzecim — jeżeli zostanie przedstawione bądź zaświadczenie o nie wejściu towaru w Rumunii do wolnego obrotu, wystawione stosownie do przepisów § 9 ust. 1—2 okólnika L. D. IV. 16979/3/35 z dnia 28 maja 1935 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 361), bądź też świadectwo pochodzenia, wystawione zgodnie z przepisami cytowanego okólnika, w brzmieniu nadanym okólnikiem L. D. IV. 30521/3/35 z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 32, poz. 720), przy czym w tym przypadku obojętne jest, czy towar wszedł w Rumunii do wolnego obrotu, czy nie.

II. W przypadku przedstawienia przy odprawie celnej świadectwa pochodzenia (a nie zaświadczenia o nie wejściu do wolnego obrotu) urząd celny, w razie wątpliwości powinien zażądać zbadania pochodzenia towaru przez biegłych (§ 9 ust. 5—7 powołanego wyżej okólnika L. D. IV. 30521/3/35). Jeżeli pochodzenie towaru, które wzbudzało wątpliwości, zostało zbadane przez biegłych, a przesyłki z takim samym towarem nadchodzą do urzędu celnego częściej, urząd celny może odstąpić od badania przez biegłych pochodzenia każdej z następnych przesyłek pod warunkiem pozostawienia w urzędzie próby towaru z przesyłki zbadanej i ustalenia, przez porównanie próby tej z towarem nadeszłym później, że chodzi o taki sam towar. Nie wyklucza to jednak możliwości zażądania zbadania pochodzenia następnych przesyłek.

B. Wywóz.

§ 4.

1) Nie wymaga się przedstawienia świadectw rozrachunkowych w myśl § 56 ust. 8 przepisów wykonawczych do prawa celnego przy wywozie do Rumunii:

a) towarów przewożonych w ruchu podróżnych (w rozumieniu § 22 ust. 4 przepisów wykonawczych do prawa celnego);

b) towarów, stanowiących zwykle używane w handlu zewnętrzne jak i wewnętrzne opakowania, które są wolne od cła;

c) towarów, wywożonych w przypadkach analogicznych do przypadków, przewidzianych w art. 22 ust. I pp. 1—6; 8—11; ust. II pp. 1—10; 13—20; 22—25 prawa celnego;

d) towarów, objętych umowami o małym ruchu granicznym;

2) Ponadto nie należy wymagać przedstawienia świadectw rozrachunkowych przy wywozie do Rumunii następujących towarów:

a) towarów, pochodzących z kraju innego a przewożonych tranzytem przez polski obszar celny za bezpośrednim dokumentem przewozowym;
b) towarów, pochodzących z kraju innego a nadawanych do przewozu do Rumunii na polskim obszarze celnym, jeżeli na tym obszarze nie weszły do wolnego obrotu;
c) towarów pochodzenia rumuńskiego a powracających do Rumunii poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym (art. 73 prawa celnego oraz powrotny wywóz w innych przypadkach odprawy warunkowej);
d) towarów, pochodzących z polskiego obszaru celnego a wywożonych do Rumunii w innych przypadkach odprawy warunkowej, poza obrotem uszlachetniającym i reparacyjnym;
e) artykułów handlu księgarskiego, objętych poz. taryfy celnej przyw.: 836, 837, 838, 839 i 840 — wykonanie ręcznie: rysunki, mapy, plany, nuty i rękopisy; 842 p. 1, 2 i 3; 843 i 845 — formularze do tryptyków; 847 i 1163 — globusy;
f) towarów, wysyłanych do Rumunii pod adresem polskich lub obcych przedstawicielstw dyplomatycznych oraz urzędów konsularnych;
g) matryc tekturowych, objętych uwagą do p. 6 poz. 1009 taryfy celnej przyw.;
h) wszelkich towarów, o wartości nie przekraczającej kwoty 50 zł, gdyby towary te nie korzystały ze zezwoleń przewidzianych w niniejszym paragrafie; jeżeli w grupie tych towarów strona przedstawi świadectwo rozrachunkowe, to urząd celny powinien je załatwić w myśl obowiązujących przepisów. Przy określaniu wartości towarów należy kierować się wartością, wskazaną w dokumentach przewozowych, a gdyby tych nie było, cenami towarów na rynku krajowym. Nieprzedstawienie świadectwa rozrachunkowego przy odprawie celnej towarów o wartości wyżej wskazanej, oznacza, że eksporter rezygnuje z otrzymania zapłaty w drodze rozrachunku polsko-rumuńskiego.

III. **Kraj pochodzenia.**

§ 5.

Pochodzenie towaru określa się podług zasad, ustalonych w art. 19 prawa celnego oraz w § 12 przepisów wykonawczych do prawa celnego. Orientacyjną wskazówką co do pochodzenia towaru, w razie braku świadectwa pochodzenia, jest nadejście towaru z Rumunii. Przy odprawach, nadchodzących przez inny odcinek granicy (z innych państw) w razie braku świadectwa pochodzenia, za towar, pochodzący z Rumunii należy uważać również taki towar, którego cechy względnie opakowanie wskazują na pochodzenie z tego kraju.

IV. **Ogólne przepisy o świadectwach rozrachunkowych.**

§ 6.

Składane przy odprawie celnej świadectwa rozrachunkowe wystawiane będą przez Polski Instytut Rozrachunkowy (instytucja wystawiająca) i doręczane zainteresowanym importerom i eksporterom za pośrednictwem izb przemysłowo-handlowych oraz innych instytucyj lub organizacyj gospodarczych (instytucje wydające świadectwa).

§ 7.

Świadectwo rozrachunkowe według wzoru Nr 1 (na przywóz) składa się z dwóch części, a mianowicie z właściwego świadectwa, które pozostawia się w urzędzie celnym, oraz z odcinka kontrolnego, wysyłanego po dokonaniu odprawy celnej do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie.

§ 8.

Świadectwo rozrachunkowe według wzoru Nr 2 (na wywóz) składa się z trzech części: z właściwego świadectwa, które pozostawia się w urzędzie celnym, odcinka kontrolnego, wysyłanego do wymienionej w § 7 instytucji po dokonaniu wywozu oraz odcinka, przeznaczonego dla eksportera, który wydaje się stronie, zgłaszającej towar do odprawy wywozowej.

§ 9.

1) Świadectwo rozrachunkowe ważne jest od dnia wydania do końca następnego miesiąca kalendarzowego i służy tylko do jednorazowej odprawy celnej (z wyjątkami, przewidzianymi w ust. 2 niniejszego paragrafu); jest ono w ruchu towarowym polsko-rumuńskim dokumentem, stwierdzającym wyłącznie dopełnienie warunków kontroli i nie zwalnia strony od obowiązku przedstawienia innych dokumentów, wymaganych przepisami przy odprawie danego towaru (np. pozwolenia na przywóz Ministerstwa Przemysłu i Handlu, zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, uprawniającego do zwolnienia od cła wywozowego itd.);

2) Częściowe wykorzystanie świadectw rozrachunkowych, nie więcej jednak jak przy 5 odprawach celnych, jest dopuszczalne:
a) w urzędach celnych morskich tego samego portu — przy wywozie i przywozie drogą morską towarów jednogatunkowych, podlegających ocleniu według jednej pozycji taryfy celnej; w tych przypadkach odcinek kontrolny oraz odcinek dla eksportera załatwia urząd celny, który dokonał ostatniej odprawy celnej;
b) przy odprawie celnej wywozowej i przywozowej przesyłek pocztowych,

zgłaszanych do odprawy celnej w jednym i tym samym urzędzie celnym;

c) przy odprawie celnej wywozowej i przywozowej towarów jednogatunkowych, przewożonych drogą powietrzną, zgłaszanych do odprawy w jednym i tym samym urzędzie celnym.

3) Przy częściowym wykorzystawaniu świadectw rozrachunkowych należy postępować analogicznie, jak przy częściowym wykorzystywaniu pozwoleń na prawo przywozu.

§ 10.

Świadectwa rozrachunkowe powinny być wypełnione według rubryk pismem czytelnym (ręcznym lub maszynowym) oraz powinny być zaopatrzone w podpis i pieczęć Polskiego Instytutu Rozrachunkowego, jak również w podpis i pieczęć instytucji, za której pośrednictwem zostały wydane. Podpisy członków Instytutu mogą być zastąpione pieczątką (facsimile), natomiast podpisy członków instytucji wydającej świadectwo, powinny być oryginalne.

§ 11.

Przy stosowaniu świadectw rozrachunkowych, należy przestrzegać następujących przepisów:

a) jeżeli w świadectwie rozrachunkowym nie ma wskazanej pozycji taryfy celnej, to świadectwo mimo to jest ważne; jeżeli zachodzi wyraźna rozbieżność między nazwą towaru, a ewentualnie wymienioną w świadectwie pozycją taryfy celnej, należy takie świadectwo zwrócić stronie celem poprawienia tego świadectwa lub uzyskania nowego;

b) rubryki: „wymiarowa ilość sztuk, tuzinów, par itp. i „waga fakturowa w kg" powinny być wypełniane w zależności od tego, co jest podstawą wymiaru cła; gdy podstawą wymiaru cła jest waga, wówczas powinna być wypełniona rubryka „waga fakturowa"; rubryka „wymiarowa ilość sztuk, tuzinów par itp." powinna być wypełniona wówczas, gdy podstawę do wymiaru cła stanowią sztuki, tuziny par itp.;

c) gdy podstawą wymiaru cła jest waga, powinny być podane w rubryce odpowiedniej w zasadzie obie wagi: brutto i netto; gdy jednak towar podlega ocleniu według wagi brutto, lub gdy towar nadchodzi bez opakowania (luzem), to wówczas może być podana tylko jedna waga;

d) urząd celny może wypuścić do wolnego obrotu lub odprawić za granicę celną nadwyżki towaru, nie przekraczające 5% ponad wagę odpowiednią wskazaną w świadectwie (z wyjątkiem wskazanym niżej, w punkcie e); jeżeli waga wymiarowa jest wyższa od wagi netto-fakturowej, wskazanej w świadectwie rozrachunkowym o więcej niż 5%, przy czym różnica ta spowodowana jest tym, że do wymiaru cła przyjęto wagę netto z bezpośrednim opakowaniem, lub wagę, obliczoną przez potrącenie opustu tarowego, urząd celny porównywa wagę brutto towaru z wagą brutto, podaną w świadectwie rozrachunkowym, z możnością uwzględnienia nadwyżek, nie przekraczających 5% ponad wagę wskazaną w świadectwie;

e) przy wywozie za granicę drzewa urzędy celne są uprawnione do uwzględnienia nadwyżek, nieprzekraczających 10% ponad odpowiednią wagę, wskazaną w świadectwie rozrachunkowym;

f) towar powinien co do jakości odpowiadać nazwie towaru wskazanej w świadectwie rozrachunkowym oraz pozycji taryfy celnej, jeżeli ta jest podana w świadectwie;

g) urząd celny nie bada, czy osoby lub firmy, wymienione w świadectwach rozrachunkowych, są zgodne z osobami lub firmami, wymienionymi w dokumentach przewozowych, handlowych i innych;

h) również urząd celny nie jest powołany do badania, czy wartość towaru wskazana w świadectwach rozrachunkowych jest prawdziwa; świadectwa rozrachunkowe, w których wskazano wartość „o" lub tylko wartość uszlachetnienia względnie naprawy są ważne i powinny być honorowane;

i jeżeli w świadectwie rozrachunkowym wskazano, że towar ma być odprawiony warunkowo, to na podstawie takiego świadectwa nie może być dokonana odprawa ostateczna;

j) świadectwa rozrachunkowe, zawierające ślady wycierań, wymazywań, względnie poprawki nieomówione nie mogą być przez urząd celny honorowane; wszelkie poprawki powinny być uskutecznione przez przekreślenie tekstu pierwotnego i wypisanie nowego, a ponadto omówione przez instytucję wydającą świadectwo.

V. Postępowanie ze świadectwami rozrachunkowymi.

A. Przywóz.

§ 12.

Po dokonaniu odprawy celnej przywozowej, odcinek kontrolny świadectwa rozrachunkowego powinien być wypełniony według rubryk, pismem czytelnym i zaopatrzony podpisem naczelnika urzędu celnego, względnie upoważnionego przez niego urzędnika oraz pieczęcią urzędu celnego. Gdyby, z powodu znacznej ilości pozycyj w wyniku rewizji, nie można było ich wypisać w rubrykach, należy wyszczególnić je na odwrotnej stronie odcinka, względnie na osobnej kartce, którą należy dołączyć trwale do odcinka kontrolnego. Adnotacje na odwrotnej stronie odcinka względnie na osobnej kartce powinny być zaopatrzone również w podpis i pieczęć. W rubryce: „pozycja taryfy celnej" podaje się tylko pozycję i punkt bez liter i uwag. Po wypełnieniu, odcinki kontrolne powinny być odłączone od świadectw i wysłane następnego dnia do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie. Właściwe świadectwa rozrachun-

kowe dołącza się do zgłoszeń celnych (ustnych względnie pisemnych).

B. Wywóz.

§ 13.

Przy wywozie towarów, podlegających specjalnej kontroli, należy stosować się do następujących wskazówek:

a) odcinki kontrolne oraz odcinki przeznaczone dla eksporterów wypełnia się po dokonaniu odprawy celnej wywozowej i zaopatruje się je w podpis i pieczęć urzędu celnego, po wywozie towaru za granicę; w tym celu, jeżeli towar został odprawiony w wewnętrznym urzędzie, należy odczekać potwierdzenia wywozu za granicę z granicznego urzędu celnego;

b) po stwierdzeniu wywozu za granicę, odcinki kontrolne przesyła się na drugi dzień do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie; odcinki przeznaczone dla eksporterów doręcza się stronie, która zgłaszała towar do odprawy celnej wywozowej;

c) właściwe świadectwa rozrachunkowe urząd celny dołącza do dokumentów celnych, a jeżeli na dany towar nie został wystawiony żaden dokument celny, przechowuje się je łącznie z deklaracjami wywozowymi na towary wolne od cła wywozowego (§ 55 ust. 3 przep. wykon. do prawa celnego);

d) właściwe świadectwo rozrachunkowe (pozostające w urzędzie celnym) zawiera u spodu rubrykę: „towar wywieziono za granicę dnia . . . . . "; rubrykę tę urząd celny wypełnia wtedy, gdy na dany towar nie wystawiono żadnego dokumentu celnego, tj. ani kwitu celnego ani deklaracji wywozowej;

e) jeżeli eksporter wywozi towar do Rumunii za pośrednictwem wolnego obszaru celnego (wolnej strefy celnej), to może przedstawić świadectwo rozrachunkowe, albo:

I. w chwili odprawy celnej i wywozu do wolnego obszaru celnego, albo

II. w chwili wywozu z wolnego obszaru celnego do Rumunii.

W każdym przypadku potwierdzenie odcinków świadectw może mieć miejsce dopiero po wywiezieniu towaru z wolnego obszaru celnego do Rumunii w myśl zasady przyjętej w ust. a).

§ 14.

Przy wywozie towarów do Rumunii w przesyłkach pocztowych tok postępowania jest następujący:

a) towary podlegające specjalnej kontroli wolne od cła i ograniczeń wywozowych, mogą być nadawane do przywozu we wszystkich urzędach pocztowych; jeżeli towary te są nadawane w urzędach pocztowo-celnych, to podlegają odprawie w tych urzędach — jeżeli zaś są nadawane w zwykłych urzędach pocztowych, to podlegają odprawie celnej w urzędach wymiany, których staraniem i środkami odbywa się otwarcie przesyłek, zapakowanie z powrotem towaru i osznurowanie;

b) eksporter, nadając taki towar, oprócz innych dokumentów wymaganych przepisami celnymi i pocztowymi powinien dołączyć do przesyłki świadectwo rozrachunkowe, jeżeli nie dołączył zaświadczenia walutowego;

c) urząd celny wypełnia odcinki świadectwa rozrachunkowego (wzór Nr 2) po dokonaniu rewizji celnej i poświadcza je dopiero po otrzymaniu od organów pocztowych potwierdzenia wywozu towarów za granicę, po czym odcinki kontrolne należy wysłać do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie. Odcinki przeznaczone dla eksportera, urząd celny doręcza zgłaszającemu się eksporterowi, jeżeli przesyłka odprawiona została w urzędzie pocztowo-celnym, albo wydaje urzędowi pocztowemu, jeżeli przesyłkę odprawiono w urzędzie wymiany.

VI. Przepisy końcowe.

§ 15.

Jeżeli towar, odprawiony pierwotnie na podstawie świadectwa rozrachunkowego według wzoru Nr 1 lub 2, zostaje zwrócony za granicę względnie przywieziony z zagranicy i korzysta z tego tytułu, na zasadzie art. 72 i 73 prawa celnego ze zwolnienia od cła, należy o tym fakcie po dokonaniu odprawy celnej, zawiadomić Polski Instytut Rozrachunkowy w Warszawie, podając: a) nazwę firmy, b) nazwę towaru i pozycję taryfy celnej, c) ilość towaru, d) serię i numer świadectwa rozrachunkowego, na którego podstawie został odprawiony pierwotnie towar. Przy powrotnym przywozie tych towarów, zgodnie z przepisami § 3 ust. 2-c i § 4 ust. 2-c, nie należy wymagać świadectw rozrachunkowych.

§ 16.

1) Świadectwa rozrachunkowe na wywóz, według wzoru dawnego, (tj. wystawione przez Komisję Obrotu Towarowego) będą używane, aż do czasu wyczerpania nakładu i urzędy celne powinny świadectwa te honorować. Odcinki kontrolne tych świadectw, powinny być, począwszy od dnia 25 lutego 1937 r. wysyłane do Polskiego Instytutu Rozrachunkowego w Warszawie (§ 13 ust. b).

2) Świadectwa rozrachunkowe na wywóz, wystawione przed dniem 25 lutego 1937 r. zachowują swą ważność w terminie wyznaczonym (tj. jednomiesięcznym); odcinki kontrolne tych świadectw, należy, począwszy od dnia 25 lutego 1937 r. wysyłać do instytucji wymienionej w ust. 1).

§ 17.

1) Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 25 lutego 1937 r.

2) W tytule i tekście okólnika Min. Skarbu L. D. IV. 12215/3/36 z dnia 15 maja 1936 r. w sprawie kontroli specjalnej wywozu towarów z polskiego obszaru celnego do Bułgarii, Jugosławii, Rumunii, Turcji i Węgier (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 13 poz. 438) — skreśla się wyrazy „Rumunii."

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

141

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 r.

L. D. IV. 2370/2/37

w sprawie częściowego wykorzystywania zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu, dotyczących stosowania zniżonych stawek celnych taryfowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu, udzielane w związku z okólnikami Ministerstwa Skarbu z dnia 12 lipca 1935 roku L. D. IV. 20969/3/35 (Mon. Polski Nr 171 poz 203), z dnia 22 lutego 1936 roku L. D. IV. 1825/2/36 (Mon. Polski Nr 58 poz. 114) i z dnia 12 września 1936 roku L. D. IV. 11137/2/36 (Mon. Polski Nr 221 poz. 389) w sprawie stosowania przewidzianych w taryfie celnej zniżonych stawek celnych do tkanin technicznych, skórek cielęcych, bawełny i odpadków bawełnianych, mogą być częściowo wykorzystywane najwyżej przy pięciu zgłoszeniach celnych.

Powyższe nie dotyczy zaświadczeń zbiorowych na bawełnę i odpadki bawełniane, udzielanych Zrzeszeniu Producentów Przędzy Bawełnianej w Polsce w Łodzi.

Jeżeli ilość towaru wskazana w zaświadczeniu nie zostanie wykorzystana przy pięciu zgłoszeniach celnych, strona traci prawo do wykorzystania reszty na podstawie tego samego zaświadczenia.

Zarządzenie niniejsze dotyczy zaświadczeń, udzielanych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, począwszy od dnia 1 lutego 1937 roku.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

142

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1937 r.

L. D. IV. 32187/3/36

w sprawie opłat za kontrolę nad użyciem niektórych towarów odprawianych z zastosowaniem cła zniżonego na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo-handlowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie postanowień p. p. 2 i 4 działu C paragrafu 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. w sprawie osobnych opłat za wykonywanie czynności przez funkcjonariuszów celnych poza miejscem urzędowym lub poza czasem urzędowym oraz za konwojowanie i strzeżenie towarów (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 862) w brzmieniu rozporządzenia z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 267) Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) Przy odprawie celnej niżej wymienionych towarów z zastosowaniem, na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo-handlowych, cła zniżonego, przewidzianego w rozporządzeniach wydawanych na podstawie art. 23 ust. 1 lit. a) prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.), należy pobierać opłatę za kontrolę celną w następującej wysokości:

I. przy odprawie celnej dekalkomanii do wyrobu porcelany i fajansu (poz. 842 p. 4 t. c. przywoz.) — opłatę według skali procentowej tablicy ustalonej w p. 4 działu b) § 1 rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r., bez stosowania norm minimalnych.

II. przy odprawie celnej:

a) ampułek szklanych do chlorku etylu (poz. 900 p. 4 z lit. b t. c. przywoz.),

b) zamknięć niklowanych do ampułek szklanych (z poz. 989 p. 3 t. c. przywoz.)

— opłatę w wysokości 1% przypadającego cła normalnego (autonomicznego), o ile suma cła wynosi poniżej 200.000 zł;

III. przy odprawie celnej walców z rozdrobnionej i zespojonej kory drzewa korkowego — do przerobu fabrycznego (poz. 787 z p. 3) — opłatę w wysokości 2% przypadającego cła normalnego (autonomicznego), o ile suma cła wynosi poniżej 25.000 zł;

IV. przy odprawie celnej:

a) organicznych przetworów chemicznych osobno niewymienionych, używanych jako odczynniki chemiczne przy płukaniu rud cynkowych (poz. 490 z p. 2 t. c. przywoz.),

b) form stalowych obrobionych o wadze sztuki powyżej 100 kg. — do wyrobu rur

żeliwnych, lanych systemem odśrodkowym (z poz. 964 p. 1a t. c. przywoz.),

c) wentyli do dętek samochodowych o wadze sztuki 1 kg. i mniej — dla fabryk wyrabiających opony samochodowe (z poz. 1036 p. 3 c ew. uwaga 2),

d) sprawdzianów (kalibrów gwintowanych) o wadze sztuki powyżej 500 g — do wyrobu rur (z poz. 1160 z p. 3 a)

— opłatę w wysokości ustanowionej dla jednorazowej kontroli w p. 3 dział C § 1 powołanego na wstępie rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. w brzmieniu rozporządzenia z dnia 9 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 267) ze stosowaniem takiej (jednorazowej) kontroli.

2) Przy odprawie celnej innych towarów z zastosowaniem na podstawie zaświadczeń izb przemysłowo-handlowych cła zniżonego lub zwolnienia od cła, opłata za kontrolę powinna być wymierzana według skali procentowej tablicy, ustalonej w p. 4 działu b § 1 rozporządzenia z dnia 23 października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 862).

3) Opłaty za kontrolę nad użyciem wszystkich towarów, odprawianych z zastosowaniem zniżki celnej lub zwolnienia od cła wymierza i pobiera urząd celny, który dokonał odprawy celnej.

W przypadkach, gdy towar został przekazany do innego urzędu celnego celem pobrania należności celnych (§ 34 instrukcji manipulacyjnej), pobiera opłaty za kontrolę ten inny urząd — jednocześnie z należnościami celnymi.

4) Jeżeli opłaty za kontrolę, w myśl p. 3 okólnika niniejszego, pobrał urząd celny położony w okręgu Dyrekcji Ceł w Gdańsku, a do przeprowadzenia kontroli właściwym jest, na podstawie rozporządzenia o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła, urząd celny, położony w okręgu innej Dyrekcji Ceł, to w tych przypadkach kwotę pobraną za kontrolę gdański urząd celny powinien wpłacić za pośrednictwem Polskiej Kasy Rządowej w Gdańsku do Banku Polskiego w Warszawie na rachunek żyrowy Ministerstwa Skarbu z zaznaczeniem, że kwota ta ma być zarachowana na budżet Ministerstwa Skarbu dział 3 § 2-a „Specjalna Kontrola", przy czym o takim przekazaniu pobranej kwoty powinien uczynić adnotację w zgłoszeniu celnym przywozowym z powołaniem się na datę i numer dokumentu, za którym przekazanie nastąpiło.

5) Postanowienia okólnika niniejszego należy stosować od dnia ogłoszenia. Jednocześnie uchyla się okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 29 listopada 1935 r. L. D. IV. 31218/2/35 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 34, poz. 787 z 1935 r.).

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

143

OKÓLNIK T 6 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3008/2/37

w sprawie wyjaśnień do taryfy celnej przywozowej.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie art. 13 ust. 4 prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610 z 1933 r.) Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1) Przedmioty objęte pozycją 1114 taryfy celnej, a wykonane z metali i stopów objętych poz. poz. 977—981 i nadto pokryte tymi metalami lub stopami, należy clić według poz. 1114 z zastosowaniem postanowienia zawartego w literze „a" uwagi do tej pozycji.

Przykład: żelazko elektryczne do prasowania wykonane z miedzi i poniklowane należy clić według poz. 1114 p. odp. z zastosowaniem litery „a" uwagi do tej pozycji tj. według stawek pozycji 1114 zwiększonych o sto procent.

Litera „b" uwagi do pozycji 1114 taryfy celnej ma zastosowanie tylko do przedmiotów, objętych poz. 1114, wykonanych z żelaza lub stali i nadto pokrytych metalami i stopami objętymi poz. poz. 977—981 taryfy celnej.

2) Kule z galalitu nieobrobione po uformowaniu, a więc na przykład z nieusuniętą szyjką, nieobtoczone, należy traktować jako wyroby z galalitu niewykończone i clić według poz. 1210 p. 4 taryfy celnej.

Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika sprzeczne z nim wyjaśnienia tracą moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

144

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 9 lutego 1937 r.

L. D. IV. 626/1/37

w sprawie regulowania należności celnych czekami kasowymi w Urzędzie Celnym w Gdyni.

Do

Dyrekcji Ceł w Poznaniu oraz do Urzędu Celnego w Gdyni.

Celem zapewnienia przedsiębiorstwom w Gdyni dogodnego sposobu regulowania należności celnych Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

§ 1.

Zezwala się na uiszczanie należności celnych i innych, pobieranych w związku z odprawą celną towarów, w Urzędzie Celnym w Gdyni czekami kasowymi (gotówkowymi) wystawionymi przez banki wymienione w § 3, na miejscowy Oddział Banku Polskiego oraz indosowanymi in blanco przez firmy regulujące należności czekami.

Indosować czeki winny te firmy, które załatwiały formalności celne przy odprawie towarów, za które regulują należności czekami.

Czeki takie będą traktowane przez Urząd Celny w Gdyni jako gotówka.

§ 2.

Czeki nie mogą być wystawiane w walucie obcej.

Suma czeku nie może być wyższa od kwoty należności celnych i innych, na których pokrycie ma służyć czek.

Gdy suma czeku jest mniejsza od kwoty tych należności, stronie przysługuje prawo uiszczenia różnicy gotówką, ewentualnie pokrycia z konta zaliczeniowego.

§ 3.

Do wystawiania czeków kasowych, którymi mogą być regulowane należności uprawnione są następujące banki:

1) Powszechny Bank Związkowy w Polsce S. A., Oddział w Gdyni;

2) Bank Zachodni, S. A., Oddział w Gdyni;

3) Bank Cukrownictwa S. A., Oddział w Gdyni;

4) Dom Bankowy Dr. Józef Kugel i S-ka w Gdyni;

5) Bank Gospodarstwa Krajowego, Oddział w Gdyni;

6) Państwowy Bank Rolny, Oddział w Gdyni;

7) Bank Francusko - Polski, S. A., Oddział w Gdyni;

8) Bank Handlowy w Warszawie S. A., Oddział w Gdyni.

§ 4.

Wymienione w § 3 banki powinny podać do wiadomości urzędu celnego imiona i nazwiska osób upoważnionych do podpisywania czeków z ramienia banku oraz wzory ich podpisów, tudzież wzór stempla firmowego.

Każda zmiana osób upoważnionych do podpisywania czeków powinna być zgłaszana Urzędowi Celnemu.

§ 5.

Czeki kasowe mogą być przyjmowane na poczet należności tylko w granicach następujących kontyngentów dziennych, a mianowicie:

1) czeki Powszechnego Banku Związkowego w Polsce S. A., Oddział w Gdyni, do sumy dziennej zł 200.000,—
2) czeki Banku Zachodniego S. A., Oddział w Gdyni do sumy dziennej zł 200.000,—
3) czeki Banku Cukrownictwa S. A., Oddział w Gdyni, do sumy dziennej zł 200.000,—
4) czeki Domu Bankowego Dr. Józef Kugel i S-ka w Gdyni do sumy dziennej zł 200.000,—
5) czeki Banku Francusko - Polskiego, S. A., Oddział w Gdyni, do sumy dziennej zł 200.000,—
6) czeki Banku Handlowego w Warszawie S. A., Oddział w Gdyni, do sumy dziennej zł 200.000,—
7) czeki Banku Gospodarstwa Krajowego — bez ograniczenia sumy;
8) czeki Państwowego Banku Rolnego — bez ograniczenia sumy.

§ 6.

Przed przyjęciem czeku kasowego Urząd Celny powinien sprawdzić:

1) czy czek zawiera dane wymagane przepisami prawa czekowego (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 283 z 1936 r.);

2) czy czek jest wystawiony na Oddział Banku Polskiego w Gdyni przez bank wymieniony w § 3 i podpisany przez osoby upoważnione (§ 4);

3) czy suma czeku mieści się w granicach kontyngentu dziennego ustalonego dla danego banku (§ 5);

4) czy czek będzie mógł być przedstawiony przez Urząd Celny do zapłaty przed upływem 10 dniowego terminu od daty wystawienia (art. 29 ust. 1 prawa czekowego),

5) czy w czeku nie ma podskrobań i wycierań;

6) czy sumy wyrażone w czeku cyframi i słowami nie są poprawiane i kreślone.

W przypadku gdy jeden z powyższych warunków nie jest dochowany, przedstawiony czek nie może być przez Urząd Celny przyjęty.

§ 7.

Ewidencję przyjętych czeków Urząd Celny prowadzi w specjalnym zapisku ewidencyjnym.

W zapisku tym na kontach otwartych dla każdego upoważnionego banku kierownik działu rachunkowo-kasowego odnotowuje:

1) sumę kontyngentu dziennego,

2) serie, numery oraz sumy czeków zakwalifikowanych do przyjęcia,

3) każdorazową pozostałość niewyczerpanego kontyngentu.

Przenoszenie z kontyngentu dziennego sum niewykorzystanych na dzień następny jest niedopuszczalne.

Po zakończeniu czynności dziennych zapisek ewidencyjny należy uzgodnić z czekami przyjętymi przez kasę Urzędu Celnego, przy

czym uzgodnienie powinno być stwierdzone w zapisku podpisami kierownika działu rachunkowo-kasowego i kasjera.

§ 8.

Przyjęte czeki kasowe Urząd Celny zarachowuje jako gotówka na ogólnych zasadach.

§ 9.

Urząd Celny realizuje czeki kasowe w miejscowym Oddziale Banku Polskiego najpóźniej następnego dnia po przyjęciu, przy czym realizację czeków należy traktować jako wpłatę nadmiarów kasowych na rachunek żyrowy Urzędu Skarbowego.

§ 10.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) St. Fr. Królikowski.

145

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3305/3/37

w sprawie stawki celnej konwencyjnej na wina szampańskie (poz. t. c. 282 p. 1).

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z okólnikiem L. D. IV. 269/3/37 z dnia 8 stycznia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 1 z 1937 r., poz. 35), Ministerstwo Skarbu udziela następującego wyjaśnienia:

Do czasu wprowadzenia w życie stawki konwencyjnej na wina szampańskie (poz. t. c. 282 p. 1), przewidzianej w części II Protokółu dodatkowego do prowizorycznego układu handlowego między Polską a Francją z dnia 18 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 90 z 1936 r., poz. 623, przedruk w Dz. Urz. Min. Sk. Nr 33 z 1936 r., poz. 979), za podstawę wymiaru cła konwencyjnego, do przesyłek wina szampańskiego (poz. t. c. 282 p. 1), należy stosować na zasadzie klauzuli największego uprzywilejowania pozostającą w mocy stawkę konwencyjną w wysokości 310 zł od 100 kg, ustanowioną dla win musujących w konwencji handlowej między Polską a Rumunią z dnia 23 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 84 z 1932 r., poz. 726).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

146

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1937 r.

L. D. IV. 24062/1/36

w sprawie sposobu pobierania odsetek od niedoborów celnych spłacanych ratami.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z zapytaniami niektórych Dyrekcyj Ceł, w jaki sposób winny być pobierane odsetki od niedoborów celnych, spłacanych ratami, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Paragraf 211 rozporządzenia wykonawczego do prawa celnego nakładający na stronę obowiązek uiszczenia odsetek od niedobranej sumy należności celnych, nie przewiduje sposobu, w jaki winny być te odsetki płacone w wypadku rozłożenia niedoboru na raty. Wyrażenie powołanego przepisu „od niedobranej sumy niedoboru celnego" nie oznacza, że odsetki winny być pobierane przy wpłacie każdej raty od całej niedopłaconej sumy niedoboru, a wskazuje jedynie na to, co jest podstawą do obliczenia odsetek w ogóle. Z tych względów, o ile samo zezwolenie na spłatę niedoboru ratami nie postanawia inaczej, należy w sposób analogiczny jak przy ściąganiu podatków bezpośrednich, pobierać odsetki przy wpłacie każdej raty, obliczone tylko od sumy płaconej raty.

Jednocześnie wyjaśnia się, że w razie wpłacenia dobrowolnie lub na skutek egzekucji sumy nie pokrywającej całego niedoboru wraz z odsetkami, należy wpłaconą kwotę w pierwszym rzędzie zaliczyć na odsetki, pozostałość zaś dopiero na niedobór.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

147

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1937 r.

L. D. IV. 2643/1/37

w sprawie postępowania z zagranicznymi, niedoręczalnymi paczkami pocztowymi.

Do

Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie oraz do wszystkich Urzędów Celnych podległych wymienionym Dyrekcjom Ceł.

Zdarza się, że urzędy celne załatwiają manipulacje związane z wystawieniem niedoręczalnych paczek pocztowych na licytację nie-

jednokrotnie w ciągu kilkunastu miesięcy, wskutek czego należności pocztowe ciążące na paczkach, pochodzących z krajów należących do porozumienia Światowego Związku Pocztowego, które mogłyby być ściągnięte od nadawców w terminie jednego roku od nadania paczek, ulegają przedawnieniu.

Ponieważ postępowanie takie naraża przedsiębiorstwo „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" na ubytek dochodów, Ministerstwo Skarbu zarządza, aby niedoręczalne paczki pocztowe były wystawiane na sprzedaż w drodze publicznego przetargu nie później jak w ciągu 2 do 3 miesięcy od czasu zwrócenia ich do urzędu pocztowo - celnego a przy bezskuteczności przetargu, jeśli paczki mają być przekazane instytucjom społecznym, aby przekazywanie to, względnie inny sposób likwidacji takich paczek uskuteczniono w ciągu dalszych 2 miesięcy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

148

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1937 r.

L. D. IV. 877/2/37

w sprawie zmiany okólnika z dnia 16 czerwca 1936 r. L. D. IV. 6821/2/36 o ustaleniu wykazu urzędów celnych upoważnionych do przeprowadzania kontroli nad użyciem towarów, sprowadzanych za cłem zniżonym lub bez cła.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W związku z utworzeniem na obszarze Dyrekcji Ceł w Warszawie Urzędu Celnego w Białymstoku przelewa się na ten Urząd uprawnienia jakie na mocy okólnika z dnia 16 czerwca 1936 r. L. D. IV. 6821/2/36 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 520) posiadał Urząd Celny w Grajewie do przeprowadzania kontroli nad użyciem towarów, sprowadzanych za cłem zniżonym lub bez cła, na terenie powiatów: grodzieńskiego, szczuczyńskiego, łomżyńskiego, białostockiego, sokólskiego, wołkowyskiego, bielskiego i wysoko-mazowieckiego (z woj. białostockiego).

Upoważnienia do przeprowadzania kontroli na terenie powiatu augustowskiego posiada Urząd Celny w Raczkach.

Okólnik niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

149

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1937 r.

L. D. IV. 2667/3/37

w sprawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz kompletów skrzynkowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W celu usprawnienia organizacji eksportu niektórych sortymentów drewna tartego, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu zarządza, aby począwszy **od 1 marca 1937 r.** t. zw. komplety skrzynkowe (patrz okólnik L. D. IV. 30458/2/35 — Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 30, poz. 687 z 1935 r.) były zwalniane od cła wywozowego tylko na podstawie takich zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu, w których obok nazwy „materiały tarte z drzew iglastych" wymieniona będzie również nazwa „komplety skrzynkowe".

Zaświadczenia te zaopatrzone będą ponadto nadrukiem „komplety skrzynkowe". Wzory nowych zaświadczeń jako też autografy podpisów osób uprawnionych do podpisywania tych zaświadczeń, prześle Dyrekcjom Ceł bezpośrednio Ministerstwo Przemysłu i Handlu (Państwowy Instytut Eksportowy).

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

150

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lutego 1937 r.

L. D. IV. 2474/3/37

w sprawie zaświadczeń na wolny od cła wywóz obręczy wiklinowych.

Do

wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Rozporządzeniem z dnia 21 listopada 1936 roku o uzupełnieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 635) ustanowiono cło wywozowe od obręczy wiklinowych przy równoczesnym zwolnieniu od tego cła obręczy, wywożonych za zaświadczeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia co następuje:

1. Zaświadczenia na wolny od cła wywóz obręczy wiklinowych będą wystawiane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu i wydawane

przez Państwowy Instytut Eksportowy (patrz okólnik L. D. IV. 32019/3/36 — Dz. Urz. M. Sk. Nr 3, poz. 84/1937) za pośrednictwem właściwych terytorialnie izb przemysłowo-handlowych.

2. Do podpisywania tych zaświadczeń upoważniony został przez Dyrektora Państwowego Instytutu Eksportowego p. Włodzimierz Wolski, Naczel. Wydziału w Państwowym Instytucie Eksportowym.

3. Zaświadczenia na wolny od cła wywóz obręczy wiklinowych będą wydawane w odcinkach, opiewających na 500, 1000, 5000, 10000 i 12000 kg, przy czym od ilości wymienionej w zaświadczeniu dopuszczalna jest tolerancja:

przy transportach kolejowych i kołowych— nie przekraczająca 10% ponad wagę wymienioną w zaświadczeniu,

przy transportach morskich lub rzecznych nie przekraczająca 15%.

4. Każde zaświadczenie służy tylko do jednorazowej odprawy celnej ,a zatem, w razie wywozu ilości mniejszych od podanych w zaświadczeniu, strona traci prawo do wywiezienia bez cła za tym samym zaświadczeniem ilości niewykorzystanych.

5. Wzory zaświadczeń na wolny od cła wywóz obręczy wiklinowych oraz facsimile p. Wł. Wolskiego, upoważnionego do podpisywania zaświadczeń, prześle Dyrekcjom Ceł bezpośrednio Państwowy Instytut Eksportowy.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

151

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 13 lutego 1937 r.

L. D. IV. 3394/2/37

w sprawie uzupełnienia wykazu środków leczniczych, dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych i Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

W uzupełnieniu okólnika z dn. 19 czerwca 1935 r. L. D. IV. 4825/2/35 (Monitor Polski Nr 150 poz. 176 i Dz. Urz. Min. Sk. Nr 19, poz. 441 z r. 1935) w sprawie wykazu środków leczniczych, dozwolonych do przywozu, Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w myśl § 24 dz. III p. 1 przepisów wykonawczych do prawa celnego (Dz. U. R. P. Nr 90 poz. 820 z 1934 r.) niżej wyszczególnione środki lecznicze zostały zarejestrowane i mogą być sprowadzane z zagranicy na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej:

Vogan płyn — E. Merck w Darmsztadzie i I. G. Farbenindustrie A. G. w Leverkusen, Nr rej. 1866 — poz. tar. cel. 384.

Vogan drażetki — E. Merck w Darmsztadzie i I. G. Farbenindustrie A. G. w Leverkusen, Nr rej. 1867 — poz. tar. cel. 384 i uwaga.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

152

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 15 lutego 1937 r.

L. D. IV. 1786/3/37

w sprawie cła konwencyjnego na wódkę z winogron, przewidzianego w konwencji handlowej polsko-rumuńskiej.

Do
wszystkich Dyrekcyj Ceł, Urzędów Celnych oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Wobec powstałych wątpliwości, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że cła konwencyjne w wysokości 400 zł i 533 zł — od 100 kg na wódkę z winogron, przewidziane w konwencji handlowej polsko-rumuńskiej z dnia 23 czerwca 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 84 poz. 726 i 727 z 1932 r.) — mogą być w ramach klauzuli najwyższego uprzywilejowania stosownie do takiej samej wódki, pochodzącej z innych państw traktatowych. Stosowanie powyższych ceł konwencyjnych jest uzależnione zgodnie z zastrzeżeniem zawartym we wspomnianej konwencji od przedstawienia świadectwa pochodzenia, wystawionego przez Ministerstwo Rolnictwa kraju pochodzenia wódki.

Dyrektor Departamentu:
(—) *St. Fr. Królikowski.*

153

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 stycznia 1937 r.

L. D. V. 32418/4/37

w sprawie ustalenia obrotu pośrednika handlowego firm zagranicznych prowadzącego równocześnie handel na własny rachunek towarami tychże firm.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i zastosowania wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 7 października 1936 r. L. Rej. 1647/34.

W skardze podnosi skarżąca zarzut obrazy postanowienia art. 5 p. 5 ustęp 10 ustawy o państwowym podatku przemysłowym poz. 110/32 Dz. Ust.

Najwyższy Trybunał Administracyjny rozważył, co następuje:

Przedmiotem sporu jest zagadnienie, czy w świetle postanowień ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu poz. 110/32 Dz. Ust. pośrednik handlowy, działający w imieniu i na rachunek firm zagranicznych, w wypadku równoczesnego prowadzenia handlu na własny rachunek towarami tejże samej firmy zagranicznej, winien być opodatkowany od obrotu, dokonanego w charakterze pośrednika handlowego wedle otrzymanej prowizji, czy też od pełnego obrotu towarowego.

Otóż w tym względzie przepis ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu cytowanego rozporządzenia w art. 5 p. 5 ustęp 10 zawiera następujące postanowienie „prowadzenie handlu jednocześnie na rachunek własny i cudzy nie stanowi przeszkody do ustalania podatku od obrotu w myśl art. 5 p. 5" (to znaczy jako obrotu prowizyjnego). Cytowane postanowienie ustawy przedstawia się w stosunku do ustawy o państwowym podatku przemysłowym w brzmieniu poprzednim jako nowość i miało na celu usunąć wątpliwości, zachodzące w wykładni dawnego postanowienia art. 5 p. 5, wprowadzając jednolitą ogólną normę dla osób działających na rachunek cudzy, a prowadzących równocześnie handel na rachunek własny. Gdy sama ustawa nie wprowadza żadnego różniczkowania względnie ograniczenia odnośnie takiej kategorii osób, brak uzasadnionej podstawy, aby zapewniać uprzywilejowane stanowisko pod względem opodatkowania pośrednikom, tylko w takich wypadkach, gdy towary sprzedawane na rachunek własny pochodziły od innych firm, aniżeli te, z którymi podatnik pozostawał w stosunku pośrednictwa handlowego.

Tego rodzaju wykładnia doprowadziłaby do konkluzji, iż dodane w noweli do ustawy o państwowym podatku przemysłowym postanowienie, dopuszczające jednocześnie prowadzenie handlu na rachunek własny i cudzy jest właściwie zupełnie zbędne, kwestia bowiem dopuszczalności łączenia w jednej osobie kupca podwójnego charakteru, a mianowicie kupca na własny rachunek i kupca na cudzy rachunek była niesporna w odniesieniu do towarów, pochodzących od różnych firm i wątpliwości powstawały jedynie w wypadkach dokonywania w podwójnym charakterze obrotów towarami tej samej firmy. W związku z powyższą intencją ustawodawcy nie można też postanowienia zawartego w § 24 ustęp 8 p. b rozporządzenia wykonawczego do ustawy poz. 406/32 Dz. Ust. rozumieć jako zakazu łączenia przez kupca charakteru sprzedawcy towarów firmy zagranicznej na rachunek własny z charakterem pośrednika tejże samej firmy zagranicznej, gdyż taka wykładnia rozporządzenia wykonawczego byłaby sprzeczna z postanowieniem samej ustawy. Powyższe postawienie sprawy nie tanguje w niczym kwestii dowodowej w szczególności nie pozbawia władzy prawa żądania od płatnika konkretnych dowodów odnośnie wątpliwych pozycji obrotu na fakt działania na rachunek firm zagranicznych, względnie domagania się dowodów umożliwiających ścisłe odgraniczenie obrotów, dokonanych na rachunek własny, od obrotów na rachunek firmy zagranicznej, nie podpadających pod przepis art. 5 p. 5 ustęp 8 ustawy.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *St. Kołakowski,*
Inspektor.

154

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 6 lutego 1937 r.

L. D. V. 32547/4/37

w sprawie wyjaśnienia, że rzemieślnicy nabywający towary celem przerobienia ich względnie zużycia w prowadzonym przemyśle, nie są spożywcami lecz podpadają pod pojęcie drobnych kupców w rozumieniu taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania poniższy wyciąg z wyroku Naj-

wyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 12 listopada 1936 r. L. rej. 10413/34.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 12 listopada 1936 r. L. rej. 10413/34.

W rozpoznawanej sprawie spornym jest zagadnienie, czy rzemieślnicy zakupujący towar celem zużycia go w swych rzemiosłach uważani być winni w odniesieniu do nabytej skóry za konsumentów, a w konsekwencji czy przedsiębiorstwo skarżącej, w którym towar sprzedaje się szewcom i rymarzom, zaliczone być może do III kategorii przedsiębiorstw handlowych. Powyższa kwestia była już niejednokrotnie przedmiotem rozważań Najwyższego Trybunału Administracyjnego między innymi w wyroku z dnia 28 listopada 1932 r. L. Rej 9586/30, w którym Najwyższy Trybunał Administracyjny orzekł i uzasadnił, iż sprzedaż krawcom dodatków krawieckich nie jest sprzedażą w rozumieniu części II lit. A rozdział I, kategoria trzecia taryfy.

W wyroku powyższym, na którego motywy Najwyższy Trybunał Administracyjny się powołuje w myśl postanowień swego regulaminu, wyszedł Najwyższy Trybunał Administracyjny z założenia, iż rzemieślnicy nabywający towary celem przerobienia ich względnie zużycia w prowadzonym przemyśle, nie są sami konsumentami tych towarów, skoro oddają je jako część składową wytworu danego rzemiosła, nabywającemu odnośny wytwór, który to nabywający dopiero jest konsumentem w rozumieniu ustawy.

Na podobnym stanowisku stanął też niejednokrotnie i Sąd Najwyższy, między innymi także w wyroku z dnia 16 lutego 1933 r. 3. k. 34/33, w którym ustalił, że szewcy zakupujący skórę i inne przybory do wyrobu butów na sprzedaż, czy zamówienie lub do uskutecznienia naprawek butów, nie są spożywcami lecz podpadają pod pojęcie drobnych kupców w rozumieniu taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23 ustawy o państwowym podatku przemysłowym. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 1934 r. L. l. k. 207/34, na który się skarga powołuje, miał na względzie, jak to wynika z uzasadnienia, specjalne warunki prowadzenia handlu, istniejące w konkretnym przypadku.

Z powyższych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę jako nieuzasadnioną.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) *St. Kołakowski.*
Inspetkor:

155

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1937 r.

L. D. V. 32485/4/37

w sprawie wykładni art. 3 ust. (1) p. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

Ministerstwo Skarbu udziela do wiadomości i stosowania wyciąg z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 12 listopada 1936 r. L. Rej. 9027/34.

Wyciąg

z wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego z dnia 12 listopada 1936 r. L. Rej. 9057/34.

Jak to wynika z ustalenia, zawartego w protokóle badania ksiąg handlowych skarżącej firmy z dnia 23 października 1933 r. sporna pozycja obrotu powstała z transakcji zawartych poza lokalem giełdy, a zarejestrowanie nastąpiło na giełdzie „już po wykonaniu transakcji".

Ustalenia powyższego nie kwestionuje skarżąca firma ani w swoim oświadczeniu na protokół z dnia 31 października 1933 r., ani też w odwołaniu, ani wreszcie w skardze do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. Cały spór między władzą a płatniczką sprowadza się do zagadnienia, czy transakcje, zawarte ziemiopłodami poza lokalem giełdy, a zarejestrowane na giełdzie już po wykonaniu transakcji, podpadają pod zwolnienie podatkowe stosownie do art. 3 p. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym poz. 110/32 Dz. Ust.

Cytowany przepis ustawy stanowi, iż zwalnia się od podatku transakcje kupna sprzedaży ziemiopłodami, dokonywane na giełdach krajowych, a udowodnione prawidłowo prowadzonymi księgami handlowymi i kartami umów giełdowych, spisanymi przez przysięgłych maklerów giełdowych.

Odnośnie wykładni przytoczonego przepisu, stwierdzić przede wszystkim należy, iż ustawodawca, zwalniając od podatku transakcje, dokonywane na giełdach, nie ujawnił nigdzie, by miał zamiar dla celów podatkowych stwarzania jakiegoś specjalnego pojęcia takich transakcyj; należy przeto przyjąć, że miał on na względzie instytucje giełd, względnie transakcyj giełdowych, tak jak instytucje powyższe zostały uregulowane w istniejących przepisach prawnych. Zgodnie z powyższym należy dojść do wniosku, że jeśli art. 3 p. 14 ustawy o państwowym podatku przemysłowym używa wyrażenia transakcje, dokonywane „na giełdach

krajowych", to nie można tego wyrażenia rozumieć jako wymoga łączenia osób zawierających odnośną transakcję ściśle z lokalem odnośnej giełdy w tym sensie, iżby transakcje zawarte w nieobecności choćby jednej ze stron w lokalu giełdowym miały zostać pozbawione zwolnienia podatkowego.

Ustawodawca podatkowy tedy przez powyższe wyrażenie „na giełdach krajowych" rozumiał transakcje giełdowe, odpowiadające wymogom przewidzianym specjalnymi przepisami ustawowymi. Prawo dotyczące giełd jest unormowane rozporządzeniem Prezydenta R. P. o organizacji giełd z dn. 28 grudnia 1924 r. poz. 1019/24 Dz. Ust. w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 6 marca 1928 r. poz. 250/28 Dz. Ust. według tekstu jednolitego poz. 209/30 Dz. Ust.

Za transakcje giełdowe w myśl § 29 cytowanego rozporządzenia o organizacjach giełd uważa się umowy, które zostały zawarte w oznaczonym przez radę giełdową lokalu i czasie giełdowym co do wartości, które są dopuszczone na danej giełdzie do obrotów i notowania i stwierdzone zostały kartą umowy.

Giełda jest według § 14 osobą prawną i rządzi się statutem, zatwierdzonym przez władze nadzorczą a statut winien zawierać m. in. wyszczególnienie przedmiotów obrotu na danej giełdzie, określenie warunków członkostwa praw i obowiązków członków giełdy i ich zastępców, dalej przepisy o zebraniach giełdowych.

Jeżeli przeto poszczególne statuty giełd, wzgl. regulaminy dla maklerów przysięgłych upoważniają maklera przysięgłego do zawarcia transakcji giełdowej w imieniu członka giełdy, to brak byłoby uzasadnionej prawnie podstawy do pozbawienia zwolnienia podatkowego, zawartej przez maklera transakcji li tylko z tego powodu, iż kontrahent nie był obecny osobiście w lokalu giełdowym przy zawieraniu transakcji. Członek giełdy może bowiem zlecić zawarcie transakcji maklerowi przysięgłemu.

Transakcja jednak zawarta poza giełdą nie może nabyć charakteru transakcji giełdowej przez fakt wpisania transakcji takiej do księgi maklera przysięgłego.

Jak to bowiem wynika z postanowień rozporządzenia Ministra Skarbu, oraz Przemysłu i Handlu wydanego na podstawie § 32 ust. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. o organizacji giełd z 15 marca 1927 r. poz. 293/27 o powoływaniu i zwalnianiu, prawach i obowiązkach maklerów przysięgłych na giełdach towarowych, a w szczególności z postanowienia § 12 i 17 tegoż rozporządzenia, zapisy do księgi maklerskiej nie mają, a nawet nie mogą mieć charakteru konstytutywnego, lecz tylko charakter deklaratoryjny.

Jeżeli zatem danej transakcji brak wymogów transakcji giełdowych, to nie nabywa ona charakteru takiej transakcji przez zapisanie jej przez maklera przysięgłego do księgi maklerskiej.

Aczkolwiek w praktyce jest do pomyślenia, jak to Dyrekcja Giełdy w załączonym do akt piśmie podnosi, iż strony przed posiedzeniem giełdowym na miejscu w młynie ustalą warunki umowy dostawowej, a następnie na giełdzie potwierdzą odnośną transakcję żądając wpisania umowy do księgi maklerskiej, to jednak w żadnym razie mimo potwierdzenia umowy na giełdzie, oraz zapisu do księgi maklerskiej nie może transakcja już przed tem dokonana a nawet zrealizowana przez dostawę towaru, nabrać charakteru transakcji giełdowej.

Jasnym sięt o staje, gdy się zważy, że zarejestrowanie na giełdzie ceny kupna za towar dopiero po dostawie towaru nie może stanowić współczynnika dla ustalenia wysokości przeciętnych cen płaconych w dniu zapisu transakcji do księgi maklera, a zatem już z tego powodu odbiega od istotnych założeń transakcyj giełdowych oraz celu ich rejestracji.

Gdy zatem pozwana władza nie przyznała transakcjom, składającym się na sporną pozycję obrotu, charakteru transakcji giełdowych, w konsekwencji odmówiła przyznania zwolnienia podatkowego w myśl art. 3 p. 14 ustawy, to Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się w tym ani wadliwości postępowania ani obrazy prawa.

Z powyższych powodów Najwyższy Trybunał Administracyjny oddalił skargę, jako nieuzasadnioną.

Za Naczelnika Wydziału:
(—) St. Kołakowski.
Inspektor.

156

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 lutego 1937 r.

L. D. V. 26373/3/37

w sprawie podatku od lokali — od lokali zajmowanych przez instytucje wyznaniowe (art. 2 p. 2).

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz
wszystkich Urzędów Skarbowych.

Do rzędu instytucyj wyznaniowych należą:

1) Katolicki Związek Młodzieży Żeńskiej w Poznaniu,

2) Katolicki Związek Młodzieży Męskiej w Poznaniu,

oraz należące do tych Związków:

1) Katolickie stowarzyszenia młodzieży żeńskiej,

2) Katolickie stowarzyszenia młodzieży męskiej,

jako zorganizowane na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o stowarzyszeniach, służących katolickim celom religijnym i wyznaniowym (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 72).

Związkom tym i stowarzyszeniom, jako instytucjom wyznaniowym przysługuje na zasadzie art. 2 p. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) zwolnienie od podatku od lokali od wszystkich zajmowanych przez nie lokali na ich statutowe cele.

Niepobrane kwoty podatku od lokali należy z urzędu odpisać.

Za Dyrektora Departamentu:
(—) *Kolanowski,*
Naczelnik Wydziału.

157

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 lutego 1937 r.

L. D. V. 43265/5/37

w sprawie uiszczania podatków spadkowego i od darowizn papierami wartościowymi.

Do

Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Urzędów Opłat Stemplowych oraz tych urzędów skarbowych, którym jest poruczony wymiar podatków spadkowego i od darowizn.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że osoby, które nabyły na licytacji nieruchomość, obciążoną hipoteką dla należności Skarbu Państwa z tytułu podatku spadkowego lub podatku od darowizn, zwracają się do władzy skrbowej z wnioskiem o wyrażenie zgody, by część ceny nabycia została złożona do depozytu sądowego (art. 690 k. p. c.) nie w gotowiźnie lecz obligacjami pożyczki konsolidacyjnej, których wartość nominalna równa się kwocie należności państwowej z tytułu wymienionego podatku; powołują się przy tym na art. 10 ust. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 10). Wniosek taki należy załatwić **odmownie,** motywując tym, że stosowanie art. 690 kodeksu postępowania cywilnego należy do kompetencji sądu, a nie do kompetencji władzy skarbowej i że ten kodeks przewiduje (w art. 691) ingerencję wierzyciela w zakresie wykonania warunków licytacyjnych jedynie w postaci zgody na zaliczenie wierzytelności na poczet ceny nabycia.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

158

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lutego 1937 r.

L. D. V. 20451/2/37

w sprawie ustalenia podstaw obliczania nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na 1937 r.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W związku z postanowieniami ustawy z dnia 24 marca 1933 r., o nadzwyczajnej daninie majątkowej (Dz. U. R. P. Nr 29 poz. 248) zarządza się, co następuje:

Ustalenie podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na 1937 r.

Celem zestawienia podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej na 1937 r. w I grupie kontyngentowej, należy jak i w roku ubiegłym, w każdym urzędzie skarbowym sporządzać dwa „Rejestry dla obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej" (załącznik Nr 1 dołączony do okólnika z dnia 26 lutego 1934 r. L. D. V. 7349/2/34).

Do pierwszego „Rejestru" a) należy wciągnąć wszystkich płatników państwowego podatku gruntowego w danym okręgu, opłacających ponad 25 zł do 60 zł włącznie państwowego podatku gruntowego, do drugiego zaś b) wszystkich tego rodzaju płatników — opłacających ponad 60 zł tego podatku bez degresji i progresji. Nie należy wciągać do „Rejestru" płatników zwolnionych od opłacania nadzwyczajnej daniny majątkowej w myśl art. 4 ustawy, a zwłaszcza właścicieli gospodarstw rolnych do 7 ha włącznie obszaru ziemi, które są zawsze zwolnione od opłacania daniny.

Przy wciąganiu do „Rejestru" poszczególnych płatników należy na razie wypełniać kolumny od 1 do 5 włącznie „Rejestru". W kolumnie 2 należy podać imię i nazwisko płatnika, a przy osobach prawnych — nazwę osoby prawnej. W kolumnie 3 należy podać miejsce zamieszkania płatnika, a przy osobach prawnych siedzibę osoby prawnej. W kolumnie 4 należy podać miejsce położenia jednostki gospodarczej, podlegającej podatkowi gruntowemu. W kolumnie 5 należy podać państwowy podatek gruntowy bez degresji i progresji, opłacany w danym okręgu przez płatników państwowego podatku gruntowego.

W okręgach, gdzie państwowy podatek gruntowy jest przypisywany jednostkom zbiorowym, należy dane co do wysokości podatku

gruntowego, zaczerpnąć z repartycji podatku, dokonanej przez urzędy gminne. O ile chodzi o b. zabór pruski, tam gdzie jest mowa o państwowym podatku gruntowym, należy rozumieć państwowy dodatek do podatku gruntowego.

Zaznacza się, że podstawą obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej na 1937 r. jest państwowy podatek gruntowy na 1937 r.

Akcję zestawienia kontyngentowej nadzwyczajnej daniny majątkowej w I grupie kontyngentowej należy zakończyć w urzędach skarbowych i oddziałach bilansowych izb skarbowych — w terminie do dnia 1 września 1937 r.

Po zakończeniu akcji należy w obu „Rejestrach" podsumować podstawę obliczenia nadzwyczajnej daniny.

Celem bliczenia zwyżek wzgiędnie zniżek kontyngentowych, przedłożą urzędy skarbowe izbom skarbowym w nieprzekraczalnym terminie do dnia 5 września 1937 r.:

a) na podstawie „Rejestru" dla płatników opłacających podatek gruntowy do 60 zł rocznie: ilość pozycji obliczeniowych daniny oraz sumę podatku gruntowego;

b) na podstawie „Rejestru" dla płatników opłacających podatek gruntowy ponad 60 zł rocznie: ilość pozycyi obliczeniowych daniny oraz sumę podatku gruntowego z kolumny 5.

Izby Skarbowe — po otrzymaniu powyższych danych z urzędów skarbowych — zestawią je poszczególnymi urzędami skarbowymi i przedłożą Ministerstwu Skarbu w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15 września 1937 r.

Prace związane z zestawieniem podstaw obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej należy rozłożyć w ten sposób, aby terminy zakreślone w niniejszym okólniku bezwzględnie były zachowane.

Druki rejestrów sporządzą izby skarbowe we własnym zakresie i roześlą je urzędom skarbowym.

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

159

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 12 lutego 1937 r.

L. D. V. 26310/3/37

o sposobie przeprowadzania zmian w wymiarze podatku od lokali za 1937 rok.

W celu usunięcia trudności przy przeprowadzaniu zmian w wymiarze podatku od lokali za 1937 rok oraz w celu zachowania jednolitego trybu postępowania Ministerstwo Skarbu udziela następujących wyjaśnień.

Wymiary podatku od lokali, dokonane w roku ubiegłym na okres 1936 — 1937, w roku 1937 dzielą się na dwie grupy:

1) te, które bez żadnych zmian zachowują swą moc na 1937 r. (drugi rok okresu 1936 — 1937),

2) te, które w 1937 r. winny ulec zmianie z mocy art. 6 ust. (2) dekretu o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82 z 1935 r. poz. 505), tj. jeżeli komorne lub wartość czynszowa, stanociące podstawę wymiaru, uległy zniżce lub zwyżce o więcej niż 10% w stosunku do podstawy wymiaru z 1936 roku, względnie na mocy art. 8 tegoż dekretu, tj. jeżeli zmieniła się osoba zajmującego lokal.

Kwoty podatku z pierwszej grupy wymiarów należy przenieść do kolumny 22 lub 23 „wykazu nieruchomości za rok 1937" z oznaczeniem (przy pomocy stempla lub odręcznie), że przeniesione zostały z „wykazu nieruchomości za rok 1936".

Dla drugiej grupy należy zachować następujący tryb postępowania. Zmiany wymiaru podatku od lokali na mocy art. 6 ust. (2) dekretu uskutecznia się z zachowaniem przepisów, obowiązujących przy wymiarze podatku; w „wykazie nieruchomości za 1937 rok" wykazuje się odpowiednie kwoty w kol. 21 — 24, a o przeprowadzonej zmianie zawiadamia się zainteresowanych za pomocą druku „zawiadomienie o zmianie wymiaru podatku od lokali", o ile zachodzi identyczność osoby zajmującej lokal płatnika. Jeżeli nie ma identyczności osoby płatnika, wówczas wysyła się nakaz płatniczy. Tak samo należy wysyłać nakazy płatnicze w przypadkach przeprowadzania zmian z mocy art. 8 dekretu, tj. gdy zmieni się tylko osoba zajmującego lokal.

W kolumnie 21 „wykazu nieruchomości za rok 1937" wykazywać należy kwoty ustalonej podstawy wymiaru podatku od nieruchomości dla wymiaru na 1937 rok.

W końcu Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że równocześnie zarządza druk wzorów „zawiadomienie o zmianie wymiaru podatku od lokali".

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr. J. Lubowicki.*

160

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 lutego 1937 r.

L. D. VI. 604/4/37

w sprawie kredytów na nagrody za wykrycie przestępstw akcyzowo - monopolowych i na podróże służbowe dla rejonowej kontroli skarbowej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych.

W związku z postanowieniami § 14 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia

1936 r. o organizacji i zakresie działania kontroli skarbowej (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 664) oraz nawiązując do okólnika z dnia 29 grudnia 1934 r. L. D. VI. 16159/4/34 Ministerstwo Skarbu zarządza, aby Izby Skarbowe przedstawiały Ministerstwu (Departament VI) wnioski o otwarcie kredytów na nagrody za wykrycie przekroczeń przepisów o podatkach pośrednich i monopolach oraz na podróże służbowe i przesiedlenia rejonowej kontroli skarbowej w terminie do dnia 8-go każdego miesiąca na formularzach według załączonego wzoru.

Równocześnie uchyla się okólniki z dnia 23 marca 1935 r. L. D. VI. 2906/4/35 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 9, poz. 192) i z dnia 4 maja 1936 r. L. D. VI. 4982/4/36 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 13 poz. 445).

Zarazem Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę Izb Skarbowych na postanowienia okólnika z dnia 14 stycznia 1936 r. L. D. VI. 3421/4/35 w sprawie podróży służbowych kontroli skarbowej. Przy zarządzanych podróżach rejonowej kontroli skarbowej należy mieć na uwadze z jednej strony potrzeby służby, z drugiej zaś — konieczność racjonalnego wykorzystania urzędnika. W tym względzie inicjatywa należy do kierownika rejonu, który mając do spełnienia zadania przewidziane w § 7 powołanego rozporządzenia z dnia 16 grudnia 1936 r. i będąc odpowiedzialnym za wykonanie tych zadań, powinien mieć możność dysponowania personelem a tym samym mieć zapewnione odpowiednie kredyty na podróże.

W odniesieniu do polityki przesiedleniowej należy mieć na uwadze ogólną zasadę, że w służbie wykonawczej przesiedlenia są więcej uzasadnione, aniżeli w służbie administracyjnej. Przy przeniesieniach urzędników na stałych nadzorach w przedsiębiorstwach akcyzowo - monopolowych Izba Skarbowa powinna stosować w całej pełni przepis § 10 rozporządzenia z dnia 16 grudnia 1936 r. i tylko w wyjątkowych przypadkach przedkładać Ministerstwu (Departament VI) wnioski o pozostawienie urzędnika na stałym nadzorze w przedsiębiorstwie na okres dłuższy niż 2-letni.

W końcu w odniesieniu do ustępu 2 § 16 rozporządzenia z dnia 16 grudnia 1936 r. Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że w rejonach obejmujących miasto i powiat ryczałt w kwocie 30 zł miesięcznie należy się urzędnikowi rejonowej kontroli skarbowej bez względu na ilość dni służby, pełnionej w danym miesiącu w mieście lub powiecie. Oczywiście, że ryczałt ten nie należy się w przypadkach, gdy urzędnik z jakiegokolwiek powodu nie pełni służby dłużej niż 14 dni.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski.*

Załącznik do okólnika Min. Skarbu L. D. VI./604/4/37 z d. 17/II. 1937 r.

Zapotrzebowanie kredytu na miesiąc .... 1937 r.

Dział	Paragraf	Pozycja	WYSZCZEGÓLNIENIE	Suma przewidywanych wydatków w miesiącu .... 193..... r.	Pozostałości z ubiegłych miesięcy	Potrzebny kredyt z posiadanych pozostałości	Potrzebny kredyt po uwzględnieniu pozostałości	UWAGI
5	13	2	1) Nagrody za wykrycie przestępstw					
2	3	1	2) Podróże służbowe rejonowej K. S. w tym:					
			a) zaliczki na koszty podróży					
			b) pokrycie rachunków kosztów podróży					
			c) ryczałty (§ 16 rozp. z d. 16.XII 1936 r.)					
2	3	2	3) Przesiedlenia rejonowej K. S.					

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Z MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat

w sprawie sprostowania błędów w instrukcji Min. Skarbu z dn. 22 stycznia 1937 r. L. D. IV. 1727/3/37.

W Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 3 poz. 81:

1) na str. 87, lewa kolumna, 6-ty wiersz od dołu, powinien otrzymać brzmienie:

„a) towarów, przewożonych w ruchu podróż-", zamiast podobnego powtórzenia punktu „b";

2) na str. 87, prawa kolumna, w 22-im wierszu od góry, należy poprawić „art. 75" na art. 73";

3) na str. 89, lewa kolumna, w wierszu 35 od góry, po słowach, „nie mogą" należy dodać wyrazy: „być przez urząd celny honorowane; wszelkie poprawki powinny".

Komunikat

w sprawie sprostowania błędów w okólniku Dep. IV. 1244/2/37 z dnia 25 stycznia 1937 r.

W wierszu 10-tym od góry w kolumnie pierwszej zamiast: „.... żarówka jest nasilana prądem"..., powinno być „.... jest zasilana prądem"....

W wierszu 18-tym od góry, w kolumnie pierszej zamiast „.... wchodzącego w skład"... powinno być „...wchodzących w skład"...

W wierszu 21-ym od dołu w kolumnie drugiej zamiast „...podlegają ocleniu w/g właściwej pozycji z wyposażeniem elektrycznym...", powinno być podlegają ocleniu w/g właściwych im pozycji **łącznie** z wyposażeniem elektrycznym"....

Komunikat

w sprawie sprostowania błędu w okólniku Dep. V 50301/5/36 z dnia 18 stycznia 1937 r.

W Dz. Urz. Min. Sk. Nr 3, poz. 96 na str. 100 ustęp czwarty powinno być: „Nasuwa się więc jeszcze pytanie, czy jest dopuszczalne zorganizowanie sprzedaży znaczków stemplowych w lokalu urzędu państwowego nie w formie określonej w § 8 Przepisów rachunkowo - kasowych, ale drogą powierzenia sprzedaży dystrybutorowi".

Komunikat

w sprawie sprostowania N-ru wykazu kont czekowych w P. K. O.

W Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 3 z 1937 r., w dziale nieurzędowym na str. 105 — w grupie XI pod l. 5 Kasa Urzędu Skarbowego w Chodzieży „powinno być konto P. K. O. „20116", a nie „201166".

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

Nr 33

dnia 19 lutego 1937 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	89,38	88,95
Dinary jugosłow.	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn.	1 Dol.	5,28½	5,26
Dolary kanadyjskie	1 Dol.	5,28	5,25½
Floreny holenderskie	100 Fl.	289,90	288,20
Franki francuskie	100 Fr.	24,69	24,55
Franki szwajcarskie	100 Fr.	120,95	120,15
Funty angielskie	1 Ł.	25,96	25,80
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie	100 Gld.	100,20	99,80
Korony czecho-słow.	100 K.	16,30	15,90
Korony duńskie	100 K.	115,84	115,00
Korony estońskie	100 K.	—	—
Korony norweskie	100 K.	130,38	129,40
Korony szwedzkie	100 K.	133,83	132,85
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	24,00	23,50
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	11,46	10,40
Marki niemieckie	100 Mk.	124,00	120,00
Pengő węgierskie	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie	100 Pes.	—	—
Szylingi austriackie	100 Szyl.	95,00	93,50

WALUTY	Za	Transakcje (Złotych)	Sprzedaż (Złotych)	Kupno (Złotych)
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam	100 Fl.	289,20	289,90	288,50
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,78	211,94
Bruksela	100 Blg.	89,20	89,38	89,02
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	100,20	99,80
Helsinki	100 Mk.	—	11,46	11,40
Konstantynopol	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga	100 K.	—	115,84	115,26
Londyn	1 Ł.	25,89	25,96	25,82
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	27,88	27,98	27,78
Montreal	1 Dol.	—	5,29¼	5,26¾
Nowy Jork	1 Dol.	5,28¼	5,29½	5,27
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	5,28½	5,29¾	5,27¼
Oslo	100 K.	130,05	130,38	129,72
Paryż	100 Fr.	24,63	24,69	24,57
Praga	100 K.	18,41	18,46	18,36
Ryga	100 Łat	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	133,50	133,83	133,17
Tallin	100 K.	—	—	—
Wiedeń	100 Szyl.	—	99,20	98,80
Zurych	100 Fr.	120,65	120,95	120,35
c) MONETY				
2. Srebro.				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	133,00	129,00

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.